

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

בורדה אורי יצחק

הנאשם

הכרעת דין

1. התיק שלפנינו, ענינו בקשר שבין גבר מבוגר לנערה קטינה תלמידת תיכון, שתחילתו בצ'ט באינטרנט, וסופו בכתב אישום חמור.

תחילתו של הקשר במחקר שערך הנאשם לקראת הפקת סרט בשם "הצ'ט ועונשו". לגבי המשכו חלוקות הדעות – האם עשה הנאשם במתלוננת מעשים מיניים אסורים, כנטען על ידה, או שמא התמצה הקשר בין הצדדים בעיקר בשיחות טלפון, ובשתי פגישות בהן, לטענת הנאשם, לא קרה דבר.

כתב האישום

2. כתב האישום כולל שני אישומים, המתייחסים בהרחבה לקשר בין השניים, ולמעשים שנטען שהנאשם עשה במתלוננת במהלך שלוש פגישות שלטענתה היו ביניהם.

בהתאם לעובדות כתב האישום, בשנת 2004 ובסמוך לכך, נהג הנאשם לשוחח עם קטינות בצ'טים של "נענע" או "תפוז" באינטרנט.

האישום הראשון:

במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בסביבות פברואר 2004, שוחח הנאשם עם א', לידת 1.9.88 (להלן: "המתלוננת") באמצעות צ'ט באינטרנט כאמור לעיל. השיחה ארכה כשעה-שעתיים והנאשם הציג עצמו בשם ברק, בן 40, בעוד המתלוננת כתבה לו שהיא בת 17. כשהמתלוננת העלתה את הקושי שבפער הגילאים ביניהם, הרגיע אותה הנאשם ש"הגיל אינו חשוב".

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

בתום השיחה באינטרנט נתן הנאשם למתלוננת את מספר הטלפון הנייד שלו וביקש ממנה להתקשר אליו. בו ביום או סמוך לאחר מכן, לאחר מספר הודעות SMS ביניהם, התקשרה המתלוננת לנאשם ובאחת השיחות הטלפונית שניהלו באותו יום, מסרה המתלוננת לנאשם את שמה האמיתי וציינה לפניו את גילה האמיתי, דהיינו: שטרם מלאו לה 16 שנה. מאז, במשך כחודשיים - שלושה, התפתחה מערכת יחסים טלפונית בין הנאשם למתלוננת שעיקרה שיחות מיניות אותן יזם הנאשם.

בהמשך מפרט כתב האישום את תוכן חלק מהשיחות המיניות שקיים הנאשם עם המתלוננת, וכן כי הנאשם לחץ על המתלוננת להיפגש עימו, תוך שהוא מבהיר לה כי מטרת המפגש היא לצרכי מין.

בתאריך שאינו ידוע למאשימה, בסביבות אפריל-מאי 2004, נפגשה המתלוננת בפעם הראשונה עם הנאשם בקניון "הראל" במבשרת ציון. במהלך הפגישה אמר הנאשם למתלוננת דברים בעלי אופי מיני, וליטף את ירכה.

ביום 13.5.04 נפגשו הנאשם והמתלוננת בשנית בקניון "הראל". בהמשך מפרט כתב האישום כי המתלוננת והנאשם נסעו לעין חמד, שם ביצע הנאשם במתלוננת מעשים מיניים, כמתואר בפירוט בכתב האישום, לרבות החדרת אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת.

לאחר מכן חזרו השניים לחניון של קניון "הראל", שם החדיר הנאשם את איבר מינו לפיה של המתלוננת והגיע לפורקן מיני.

האישום השני:

במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך שנת הלימודים 2004, קבע הנאשם להיפגש עם המתלוננת בפעם השלישית. בתמצית ניתן לומר כי הנאשם אסף את המתלוננת למכוניתו ונסע עימה לשמורת טבע באזור מבשרת ציון. בהגיעם למקום ביצע הנאשם במתלוננת מעשים מיניים לרבות מין אוראלי, כמפורט בהרחבה בכתב האישום.

בשל מעשים אלה, כמפורט בשני האישומים, מייחס כתב האישום לנאשם שתי עבירות של בעילה אסורה בהסכמה, עבירה לפי סעיף 346(א) לחוק העונשין, תשל"ז – 1977, ושתי עבירות של מעשה סדום, עבירה לפי סעיף 347(א)(1) לחוק.

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

3. בתשובתו לאישום הכחיש הנאשם את המעשים המיוחסים לו. הנאשם טען כי הוא מפיק במקצועו, ועוסק, בין היתר, בהפקה של סרטים דוקומנטאריים. במסגרת לימוד נושא של צ'טים לצורך סרט שהפיק הנאשם ונקרא "'הצ'ט ועונשו'", סרט ששודר לאחר מכן בטלוויזיה בערוץ הראשון, שוחח הנאשם עם אנשים רבים בצ'טים, גברים ונשים, לרבות המתלוננת. הנאשם נפגש עם המתלוננת פעמיים, ולא שלוש כנטען על ידה, כאשר בפגישה הראשונה נכחה חברתה של המתלוננת. הנאשם הכחיש מכל וכל נגיעות כלשהן באופן מיני במתלוננת.

כללי

4. ניתן לחלק את אופי הקשר והמעשים המתוארים בכתב האישום כמפורט להלן:
- א- תחילת הקשר - שיחה וירטואלית בצ'ט שהתנהלה בין המתלוננת לנאשם.
 - ב- המשכו של הקשר - שיחות טלפוניות שהתנהלו בין הנאשם למתלוננת, בחלקן שיחות מיניות.
 - ג- המפגש הראשון בקניון הראל.
 - ד- המפגש השני בעין חמד.
 - ה- המפגש השלישי בשמורת הטבע.

כל חלק יפורט להלן, תוך התייחסות לטענות כל אחד מהצדדים, לעדים ולראיות.

5. ניתן לומר כבר בשלב זה כי גירסתה של המתלוננת נמצאה אמינה ומחוזקת בראיות שהביאה המאשימה. אמנם נמצאו מספר תמיהות בגרסתה, אך בסופו של דבר לא היה בכך כדי לערער את גירסתה, הכול כפי שיפורט להלן.

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

"הקשר הוירטואלי" בין המתלוננת לנאשם

6. חלק זה, שענינו השיחה בצ'ט, כמו גם החלק השני הנוגע לשיחות טלפון, הינם השלבים הראשונים של הקשר, וחשיבותם בעיקר כרקע להמשך הדברים, ולפיכך יפורטו בהרחבה.

לגבי הקשר הוירטואלי, גירסאות המתלוננת והנאשם דומות, וניתן לקבוע לפיהן כי השניים הכירו בצ'ט, "שוחחו" פעם אחת בצ'ט למשך זמן ארוך, והשיחות הבאות ביניהם היו בטלפון.

7. המתלוננת סיפרה בעדותה בבית המשפט כי הכירה את הנאשם באחד הצ'טים באינטרנט, לא זוכרת בדיוק באיזה חדר הייתה אך חושבת שמדובר בחדר כללי. המתלוננת ציינה שלא הייתה "פריקית" של מחשבים ולפני כן לא גלשה כמעט בצ'טים, ואם עשתה כן, שוחחה עם בני גילה על נושאים שמעניינים אותם כמו בית הספר. לכן, כשהחלה לשוחח עם הנאשם באינטרנט, שוחחה תחילה על נושאים כלליים.

הנאשם היה נחמד מאד והם שוחחו זמן רב, אולי שעתיים. לדברי המתלוננת, היא חושבת שכנתה עצמה בשם "נעה" וסיפרה שהיא בת 17. גילה היה אז 15, אך היא ידעה שאין בצ'ט משמעות לשם ולגיל ולכן מסרה פרטים אחרים. הנאשם קרא לעצמו ברק. המתלוננת ציינה כי היא חושבת שהנאשם פנה אליה ראשון.

תחילה שוחחו על נושאים כלליים והיה נחמד, ורק לאחר מכן סיפר לה שהוא בן 38-40. היא התפלאה למה הוא פונה לבחורה צעירה כל כך, היא שאלה אותו והוא הרגיע אותה שהגיל לא משמעותי. מאחר שכבר שוחחו זמן מה והיה לה נחמד, המשיכה את השיחה למרות גילו. בהמשך השיחה הוירטואלית לחץ עליה הנאשם להתקשר אליו בטלפון אך היא אמרה לו שהיא פוחדת. הנאשם לחץ עליה, אמר לה שהיא ילדותית ונתן לה את מספר הטלפון הסלולארי שלו. באותה שיחה לא שוחחו כלל בנושאים מיניים.

לדברי המתלוננת, לאחר השיחה הוירטואלית הארוכה, החליטה לשלוח לו הודעת SMS למרות פחדה. היא ניסתה לחסום את הטלפון הסלולארי שלה על ידי שימוש ב-42*,

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

ושלחה לו הודעה בסגנון: "יש לי אומץ". מיד לאחר מכן הנאשם שלח לה הודעה חוזרת, ואז התברר לה שהשימוש ב-42* לא תופס במסרונים, וכך נתנה לו למעשה את מספר הטלפון הסלולארי שלה. בהודעה החוזרת ששלח לה הנאשם הוא אמר לה להתקשר, וכך המשיכו להתכתב במסרונים עד שלבסוף התקשרה אליו.

8. גרסתו של הנאשם לעניין זה די דומה.

בהודעתו במשטרה טען כי הוא מפיק סרטים ובמשך מספר חודשים נכנס לצ'טים שונים ושוחח עם אנשים רבים כדי ללמוד את נושא הצ'טים, והכול לטובת סרט דוקומנטרי שהוא מתעתד להפיק. הנאשם ציין כי נכנס לחדרים שונים בצ'טים שונים ושוחח עם סוגים שונים של אנשים, נשים וגברים. רוב השיחות נסבו על סקס. עם חלק מהאנשים שוחח גם בטלפון, ועם חלק גם נפגש. והכול לצורך לימוד הנושא. בין השאר הכיר בצ'ט צעירה ממבשרת, היא המתלוננת. הוא הציג עצמו בשם ברק ואמר שהוא בן 40, נשוי ואב לילדים. במסגרת השיחה הוירטואלית ביניהם נתנה לו המתלוננת את מספר הטלפון שלה, והוא התקשר אליה. מאז נהגה המתלוננת להתקשר אליו פעמים רבות וביקשה להיפגש איתו.

בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם על עיקרי הדברים. הוא טען כי עד שהחל לערוך את התחקיר לסרט, הכיר את עולם הצ'טים באופן שטחי בלבד, ולכן כשהחליט להפיק סרט על הנושא, ידע שעליו ללמוד קודם על הצ'טים. לצורך כך חבר לתסריטאית אורלי בן-נון דליות, והם החליטו לעבוד יחד. הם שוחחו ביניהם ואורלי כתבה נייר עמדה (ת/4-ת/6), ואז החל השלב הראשוני: התחקיר. המטרה הייתה ללמוד מה קורה בצ'טים על ידי כך שנכנסים לצ'טים ומדברים עם אנשים בצורה אנונימית כדי לראות עד איפה מוכנים אנשים להגיע עם אנשים שהכירו דרך המחשב. לשלב זה קרא הנאשם: "אינקוגניטו". הנאשם הציג עצמו בשם בדוי אך תמיד אמר שהוא נשוי ואב לילדים, בן 40+. בדרך כלל סיפר גם שהוא מדריך צלילה. הוא נכנס לצ'טים שונים בנושאים שונים, כגון: נשואים נשואות, הומוסקסואלים ולסביות וכו', ושוחח עם מאות או אף אלפי אנשים. מהר מאד גילה שרוב השיחות בצ'טים הן, בצורה כזו או אחרת, בנושא מין. בהמשך, כאשר גילה

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

עניין באדם מסוים, החל לשוחח איתו גם טלפונית. תחילה נהג לתת את מספר הטלפון שלו אך מהר מאד החלו הטרדות רבות, ולפיכך החל לבקש את מספר הטלפון של האדם איתו שוחח בצ'ט. רק לאחר ששוחח עם אותו אדם בטלפון ובירר שלא מדובר במתחזה, הסכים לתת את מספר הטלפון שלו. בהמשך נפגש גם עם כמה עשרות אנשים עמם שוחח, נשים וגברים. שלב האינקוגניטו החל בשנת 2003, נמשך בין חצי שנה לשנה, וכל מטרתו הייתה ללמוד את נושא הצ'טים. לדברי הנאשם, בשלב זה לא עושים תרשומות כלשהן שכן המטרה היא אך ורק ללמוד את הנושא ולא לחפש נושאים לסרט. כמו כן, בשלב זה כל האנשים איתם הוא משוחח אינם יודעים שהוא מפיק ובמאי וכל מטרתו היא רק ללמוד את הנושא.

הנאשם ציין כי אורלי עזבה את הנושא ועברה לפרויקטים אחרים בשלב די מוקדם של התחקיר, עוד לפני שהכיר את המתלוננת.

בהמשך הסביר הנאשם את המשך העבודה על הסרט: לאחר שהסתיים שלב האינקוגניטו הוא כתב טיוטת תסריט והגיש אותה למספר גורמים כדי להשיג תקציב. במקרה זה הדבר היה בסוף שנת 2004 או תחילת 2005. רק בסוף שנת 2006 ניתנה לו תשובה שהערוץ הראשון מתעניין בסרט. הוא קיבל תקציב והחל לעבוד על השלב השני בו הוא מחפש נושאים ודמויות לסרט, תוך התבססות על מה שלמד בשלב האינקוגניטו. בשלב זה הוא נפגש עם אנשים אותם הוא רוצה לצלם, ובהמשך הוא מבקש מהם להשתתף בסרט ולהיחשף. אדם שהביע את הסכמתו להיחשף מספר את סיפורו מול המצלמה, לאחר שחתם על הסכמה להצטלם. אם מדובר בקטין מתחת לגיל 18, יש צורך בחתימת ההורים. אדם שלא מוכן להצטלם לא ישתתף בסרט, אך יכול להיות שהסיפור שלו יופיע בדמויות אחרות שיציגו שחקנים. השלב הבא של הכנת הסרט הוא שלב הצילומים, והשלב האחרון הוא שלב העריכה בו מחליטים אילו צילומים בדיוק ייכנסו לסרט, באיזה סדר ובאיזה אופן. הסרט, נ/2, שודר לבסוף בשנת 2007.

לגבי המתלוננת העיד הנאשם כי הכיר אותה באחד הצ'טים, במסגרת שלב האינקוגניטו. הוא לא זכר באיזה כינוי הציגה את עצמה, אך זכר שאמרה שהיא בת 17. כמו תמיד, הוא הציג עצמו בשם בדוי ואמר שהוא נשוי ובן 40+. לדברי הנאשם, הוא שאל אותה אם לא מפריע לה לדבר עם אדם שיכול להיות אביה, והיא ענתה שלא, אלא להיפך, היא לא

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

מסתדרת עם נערים בני גילה ומעדיפה אנשים בוגרים יותר. תחילה שוחחו סתם עליה, מי היא, מה עושה וכו'. ובהמשך, כמו שקורה בכל השיחות, השיחה גלשה לפסים אישיים ומאוחר יותר לפסים מיניים. בין השאר שאלה אותו המתלוננת האם היה בקשר עם בנות בגילה, שמאחר שרצה שהשיחה תמשך, ענה לה שכן, למרות שהדבר לא היה נכון. המתלוננת סיפרה לו שהיא לא מרוצה מהגוף שלה, ועושה הרבה ספורט. בהמשך נתנה לו המתלוננת את פרטיה האישיים כגון כתובת, והוא מאד התפלא מכך כיוון שמסוכן לעשות זאת. הנאשם ביקש את מספר הטלפון שלה, והיא נתנה אותו. הנאשם לא זכר מי התקשר אל מי ראשון, האם ההתקשרות הראשונה הייתה בטלפון או ב-SMS והאם זה היה באותו היום או למחרת, אך היה בטוח שסמוך לאחר הפגישה הוירטואלית, הם התחילו לשוחח בטלפון. הנאשם הוסיף כי מעבר לשיחה זו לא התקיימו ביניהם עוד שיחות וירטואליות.

השיחות הטלפוניות

9. הן הנאשם והן המתלוננת מסכימים שמיד בתום השיחה הוירטואלית, או למחרת, התנהלה ביניהם חלופת SMS שהסתיימה בשיחת טלפון ארוכה. המתלוננת טוענת כי לא מסרה לנאשם את מספר הטלפון שלה אך מודה שהיא הראשונה ששלחה לו SMS שממנו קיבל הנאשם את פרטי מספר הטלפון שלה (עמ' 14 לפרוטוקול), ואילו הנאשם טוען שהמתלוננת היא זו שכבר באינטרנט נתנה לו את מספר הטלפון שלה (עמ' 289), אך למעשה אין לקביעה זו משמעות רבה שכן גם המתלוננת מאשרת שהיא הראשונה שפנתה שלא דרך האינטרנט, ובכך החלו ביניהם השיחות הטלפוניות.

10. המתלוננת העידה כי התקשרה אל הנאשם לאחר כמה מסרי SMS שהועברו, בהם הוא דחק בה להתקשר אליו. היא פחדה וידעה שהדבר מסוכן, ואף זוכרת שידיה רעדו, אך בכל זאת התקשרה אליו. הנאשם הרגיע אותה ואמר שהכול בסדר. היא ציינה כי כבר בתחילת השיחה אמרה לו את שמה האמיתי ושהיא לא בת 17 כפי שאמרה באינטרנט, אלא רק בת 15. הם שוחחו ביניהם שיחה נעימה, על נושאים כלליים כמו יום ההולדת שלה ולימודיה בבית הספר. הנאשם היה חביב ומבין, ונתן לה הרגשה נינוחה. אך לאחר

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

זמן מה הוא החל לשאול שאלות בעלות רמזים מיניים ואף שאל בבירור מה גודל החזה שלה, איך היא נראית, איך נראה איבר המין שלה, האם היא מגלחת אותו, והאם היה לה ניסיון עם בנים. לדברי המתלוננת היא הופתעה מאד כי שאלות אלה לא תאמו את תוכן השיחה הקודמת, ובכל פעם שנבהלה ולא ענתה, הנאשם חזר להיות עדין יותר, ובהמשך שאל שוב שאלות חודרניות.

כאשר נשאלה המתלוננת בבית המשפט מדוע המשיכה לשוחח איתו באותה שיחה ראשונה, אם הגיע לנושאים מיניים שהביכו אותה, ענתה שבכל פעם שנבהלה הנאשם הרגיע אותה, היה חביב ונחמד, ולאחר זמן מה שוב התחיל עם השאלות: "הוא אמר טוב, אז אני לא אגיד, אז רק איך את נראית ואת צודקת, אולי לא משהו שאני צריך לשאול עכשיו, ואם זה קשה לך אז לא" (עמ' 66). וכך הלאה והלאה.

משלב זה והלאה החלה ביניהם סדרת שיחות טלפוניות והודעות SMS. לעיתים היא התקשרה אליו ולעיתים הוא אליה. הנאשם המשיך להציג עצמו בשם ברק, וכששאלה האם הוא באמת בן 38, ענה שהוא בן 43. סיפר לה שהוא נשוי ואב ל-3 ילדים, ומפיק סרטים.

ככל שהשיחות התמשכו הן היו קרובות ואישיות יותר והנאשם היה נחמד ורגשי כך שהרגישה בנוח לחשוף לפניו דברים אישיים. היא סיפרה לו איך היא נראית, שלא טוב לה עם הגוף שלה ושיש לה דימוי עצמי נמוך. היא אמרה לו שהיא לא יודעת אם אי פעם מישהו ירצה אותה. הנאשם היה מבין ותומך והיא סיפרה לו דברים שלא סיפרה לאף אחד אחר. לעיתים השתמש בנושאים אלה כדי להעליב אותה או להכאיב, אך לרוב היה אוהד ומקשיב.

בכל השיחות רצתה לדבר על נושאים שקרובים אליה, אך מהר מאד השיחות עברו לענייני מין. המתלוננת לא הסתירה ממנו כלום וסיפרה לו שהיא חסרת כל ניסיון בתחום זה ואף מעולם לא התנסקה עם בחור. הנאשם אמר לה מה הוא אוהב, התלהב שהיא צעירה וחסרת ניסיון, ואמר שילמד אותה הכול. הנאשם שאל אותה שאלות אישיות רבות, אך כשהיא ניסתה לשאול אותו שאלות אישיות הוא התחמק, כעס וענה שזה לא עניינה. הנאשם גם הזהיר אותה שלא להתקשר אליו או לשלוח SMS בסופי שבוע ובערבים. היא הייתה יכולה לשלוח לו הודעות SMS באמצע השבוע, ואם זה היה מתאים לו, הוא היה מתקשר אליה. בהמשך הוא שלח לה הודעה חוזרת שהיא תתקשר אליו. הנאשם גם סיפר

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

לה שהוא מדריך צלילה, ובימים בהם עבד באילת היו משוחחים המון, גם באמצע הלילה ולעיתים עד לפנות בוקר. השיחות היו מיניות ברובן, אף שכל הזמן ניסתה למשוך אותו לשוחח על דברים אחרים. הנאשם אמר לה שהוא רוצה לשמוע אותה מאוננת בטלפון וגומרת, אמר לה מה יעשה לה ומה היא צריכה לעשות לו. סיפר לה שכשהוא חוזר מצלילה הוא עייף רעב וחרמן ושהיא צריכה לדעת מה היא צריכה לעשות כשהוא חוזר מצלילה, וכשחזר נהג להתקשר אליה ואמר לה שכבר אכל, וכך רמז לה שתדע מה התפקיד שלה. אמר לה להחדיר אצבעות לאיבר מינה וכשסירבה אמר לה שזה יהיה בסדר. רצה שתספר לו מה היא עושה ומה לובשת והוא סיפר לה איך היה נוגע בה אם היו יחד. אמר לה שזה בסדר שהיא לא יודעת כלום ושהוא ידריך אותה, אמר לה מה להגיד ולעשות. בהמשך רצה שתעשה את זה לבד בלי הדרכה וכל הזמן אמר כמה הוא נהנה מזה. כן סיכם איתה הנאשם שאיבר המין שלה יהיה "הממתק" שלו והוא יהיה אחראי עליו, ובכל פעם שיגיד את זה היא תדע מה היא צריכה לעשות.

המתלוננת ציינה שנהגה לעשות את עצמה כאילו היא עושה את הדברים שאמר לה, ועשתה עצמה "גומרת" בטלפון על אף שמעולם לא עשתה זאת באמת. גם המתלונן נהג לאונן בטלפון ורצה שתשמע את זה.

בשלב מסוים החלו לדבר כמעט מידי יום, ובכל שיחה הנאשם לחץ עליה להיפגש. בהתחלה אמר לה שהוא מבין שהיא פוחדת אך אין טעם להמשיך לשוחח אם לא נפגשים, אך בהמשך כשהמשיכה לטעון שהיא פוחדת מפגישה, לחץ עליה ואמר שהיא שטותית וילדותית. בכל פעם שהעלתה את נושא הפרש הגילאים ביניהם הוא היה נחמד ומבין, והרגיע אותה ואף אמר כל הזמן שלא תדאג כי הוא לא ישכב איתה לפני שימלאו לה 16 שנים. כן אמר לה שאין לה מה לדאוג כי הוא כבר היה עם נערות צעירות ממנה. המתלוננת ציינה כי הנאשם היה אובססיבי לכך שהקשר יישאר ביניהם בלבד ואף אחד לא יידע מזה.

11. הנאשם אישר שהשיחות הטלפוניות ביניהם היו רבות וארוכות ועסקו במין, אך הוא טוען כי המתלוננת היא זו שיזמה אותן.

לדבריו, המתלוננת היא שהתקשרה אליו ראשונה, כבר ביום השיחה הווירטואלית או למחרת. תחילת השיחות היו סתמיות. המתלוננת נהגה להתקשר אליו ולשלוח לו הודעות

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

SMS רבות, בצורה כפייתית. בהודעות רשמה "אני רוצה לדבר איתך" "אני מתגעגעת אליך" וכן הלאה. לפיכך אמר לה שהוא מבקש שלא תתקשר אליו כל דקה, ואם תרצה לדבר, עליה לשלוח לו הודעת SMS ואם יוכל לענות - יענה. לאט לאט התחילו השיחות לגלוש לדברים אישיים ומיניים. המתלוננת סיפרה לו מה הפנטזיה שלה: שגבר בוגר יהיה איתה וילמד אותה הכול על מין. הנאשם העיד כי "זרם" איתה ואף עודד אותה להמשיך בכך, שכן מטרתו כאמור הייתה לראות עד איפה תמשיך המתלוננת ומתי תעצור. אך במקביל דאג לומר לה שהוא אוהב את אשתו ולעולם לא יהיה חבר שלה. לדבריו, הוא נתן לה את כל האפשרויות לעצור ולהפסיק את השיחות, אך המתלוננת המשיכה ואף החלה לבקש שייפגשו. הוא אמר לה שאם יגיע לאזור מבשרת יתקשר אליה. ואכן, לאחר תקופת מה הגיע לאזור, התקשר אליה והם קבעו להיפגש.

הנאשם הוסיף שלמתלוננת היה ידע אדיר על סקס והיא נתנה לו תיאורים מיניים רבים. ברוב השיחות היא זו שדיברה. הוא לא דיבר על עצמו אך נתן לה להבין כאילו הוא משתף אותה בדברים מיניים שלו. הוא שיתף איתה פעולה כפי ששיתף עם אחרים, אך מעולם לא התחזה כמי שמאונן בטלפון. פעם אחת בלבד, כשהיה באילת, היא שאלה אותו האם הוא אונן, וענה שכן. היא אמרה לו שהיא מאוננת כשהיא משוחחת איתו, אך לא יודע אם עשתה זאת באמת.

12. לגבי שלב זה של האירועים, גירסת שני הצדדים הינה כי היו שיחות טלפון רבות שעסקו בענינים מיניים, כאשר המתלוננת טוענת כי היוזמה לתכנים המיניים היתה של הנאשם והוא זה שהוביל את השיחות, ואילו הנאשם טוען כי המתלוננת היא זו שיזמה את תוכן השיחות.

לענין זה, וניתן כבר לומר כך לגבי כל השאלות המהותיות השנויות במחלוקת בין השניים, אני מעדיפה את גירסתה של המתלוננת על פני זו של הנאשם. מדובר בנערה שהיתה באותה עת כבת 15 שנה, נערה אשר לא היה לה קשר קודם עם נער או גבר כלשהו, ומדובר בתאורי דברים שאינם תואמים מעשים ויוזמה של נערה בגיל כזה אלא דווקא של גבר מבוגר יותר, המנצל את העובדה שמצידו השני של קו הטלפון נמצאת נערה חסרת כל נסיון מיני, נערה חסרת ביטחון אשר מעוניינת בהמשך הקשר עימו.

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

גם תאור הדברים, כפי שציינה המתלוננת, שכאשר אמרה שהיא פוחדת, הפך הנאשם לנחמד ועדין, ואילו בזמנים אחרים "לחץ" בכוון המיני, נשמע כנה ואמיתי.

13. בנוסף, הרושם שהשאירה המתלוננת בעדותה בבית המשפט היה של מי שעברה טראומה. לכל עדותה בבית המשפט, ניכר עליה כי הדברים קשים לה. היא בכתה כמעט מתחילת העדות ועד לסופה, והדבר אף נרשם בפרוטוקול: "כ. ה פלדמן: אני רוצה רק לציין לפרוטוקול את מה שרואים, שמתחילת העדות העדה כמעט כל הזמן בוכה, וככה ישבה כאן די הרבה זמן באולם, מלפחות תשע בבוקר, היא יושבת באולם, כמעט כל הזמן היא בוכה" (עמ' 53).

המתלוננת העידה כי לפני שנוצר הקשר עם הנאשם היא הייתה חסרת ניסיון מיני לחלוטין ומעולם לא התנסקה עם בחור. גם אמה ואחיותיה שהעידו (כפי שיפורט להלן), ציינו כי המתלוננת אמנם הייתה נערה חברותית ביותר ותמיד הוקפה בחברות, אך עם בנים היה אחרת, ולא היה כל קשר רציני עם בחור (האחות ש' בעמ' 138, האחות מ' בעמ' 198). גם העובדת הסוציאלית עמה הייתה המתלוננת בקשר, יעל ברק, העידה שהמתלוננת סיפרה לה שמעולם לא הייתה לה מערכת יחסים עם בחור בגילה (עמ' 121).

גם האופן בו מסרה המתלוננת את חלקי העדות המתייחסים למעשים המיניים, מעיד על חוסר ניסיונה כאמור, שכן המתלוננת התפתלה בעת שנאלצה לתאר פרטים אלה, וניתן היה לראות עליה כי היא מתביישת לתאר את הדברים. כך שטענת הנאשם כאילו המתלוננת נתנה לו תיאורים מיניים "שלא היו מביישים אישה בת 40" (עמ' 324), איננה מתיישבת עם מה שראיתי לפני.

מצבה הנפשי של המתלוננת, בתקופה בה ניהלה את הקשר עם הנאשם ולאחריה, כפי שעלה מהראיות ויפורט להלן, מעיד אף הוא על כך שלא הייתה מנוסה במצבים כאלה, ובוודאי לא רצתה בהם.

בהקשר זה יצוין שטענת ההגנה, לפיה ניתן ללמוד שלמתלוננת היה ניסיון מיני קודם, מדברי המתלוננת כי בשעת השיחות עם הנאשם עשתה את עצמה מגיעה לסיפוק מיני וציינה כי היא ידעה איך לזייף אורגזמה, אינה מקובלת עלי. המתלוננת הינה נערה צעירה,

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

החשופה, ככל בני גילה, לתכנים מיניים רבים המגיעים דרך כלי התקשורת, החל בטלוויזיה, עבור באינטרנט, בספרים ובסרטי קולנוע, וכלה בפרסומות ובשלטי חוצות, כך שיכלה "לשחק" מצב כזה.

14. מצבה הקשה של המתלוננת במהלך ובסיום הקשר, מעלה את השאלה מדוע המשיכה לשוחח עם הנאשם ואף שיתפה עימו פעולה, כפי שהיא עצמה העידה. התשובה לכך מצויה ברגשותיה של המתלוננת ובתפיסתה העצמית. המתלוננת העידה, ואמה ואחיותיה אף הן טענו כך, שהיא לא הרגישה בנוח עם גופה, והדבר גרם לה לדימוי עצמי נמוך. גם הנאשם עצמו העיד שהמתלוננת סיפרה לו על כך (עמ' 289). כל אלה הביאו את המתלוננת להרגשה שאף אחד לא יירצה בה או יימשך אליה. המתלוננת ביקשה חום ואהבה, וכששמעה את הנאשם אומר לה שהוא נמשך אליה והיא "עושה לו טוב", כאשר הוא הקשיב לה, הבין, תמך והתייחס, וכאשר הרגישה שהיא יכולה לספר לו דברים שאין באפשרותה לספר לאחרים, נהנתה מכך. בהמשך הוסיפה המתלוננת שבדיעבד היא מבינה שכנראה גם קצת התאהבה בנאשם (עמ' 79). המתלוננת הבינה שכדי להמשיך ולשמור על קשר עם הנאשם וכדי להמשיך ולשמוע אותו אומר לה שהוא רוצה אותה ומתגעגע, עליה ליתן לו משהו בתמורה: מין. והיא הסכימה לשלם את המחיר. וכך תיארה זאת המתלוננת עצמה: "...שכדי להיות, כדי להרגיש את הקרבה הזאת, את ה-א-ת האישור הזה את החברות הזאת, הייתי צריכה לעשות אותם. כל הקטע המיני..." (עמ' 27). ובהמשך: "הוא מאוד ידע לטפח את הפנטזיה הזאת, כי הוא ידע שאני מרגישה רע והוא אמר לי שהנה הוא, אני חשובה לו... אז הוא כן מאוד הקשיב לי והיה מאד נחמד. והוא ידע שאני לא האמנתי שאף אחד יהיה איתי, והייתי מוכנה להתפשר... שאני אקבל אישור מגבר... רציתי להרגיש שייכת" (עמ' 68).

גם העובדת הסוציאלית עמה הייתה המתלוננת בקשר (כפי שיפורט להלן) הגיעה למסקנה דומה, כאשר העידה שהמתלוננת נתנה תחושה של ביישנות עם דימוי נמוך, ונערות כאלה מחפשות ריגושים, ולעיתים קשר כזה, כמו שהיה למתלוננת עם הנאשם, נותן לאותה נערה תחושה שהיא "שווה" ומישהו רוצה אותה. וכדבריה: "והתחושה שלי הייתה שבאמת

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

א' מצאה איזה משהו כזה לא נורמטיבי שיכול איכשהו לשפר לה את אותה תחושה שהיא חשה" (עמ' 122).
וכך גם ציינה בדו"ח שהגישה למשטרה ביום 5.12.04 (ת/2): "היה ברור כי א' מנוצלת על ידו".

15. הרושם הוא כי הנאשם ידע לנצל חולשה זו של המתלוננת, ונהג לשחק ברגשותיה כדי להשיג את מבוקשו. כאשר רצה למשוך אותה לשוחח איתו ולגרום לה לעשות כרצונו, היה מאד נחמד וקשוב, כפי שהעידה המתלוננת: "אני לא יכולה לתאר כמה הוא היה נחמד וחביב והקשיב לי והבין אותי" (עמ' 13), אך כאשר לא קיבל את מבוקשו, לחץ עליה שוב ושוב, עד שנכנעה. וכדי לזכות ברגעי החסד בהם הוא שוחח איתה בהבנה ובעדינות, הסכימה המתלוננת לשוחח איתו שיחות מיניות ולעשות את הדברים שדרש ממנה בטלפון.

והכל בשיחות טלפוניות, עד שהנאשם שכנע את המתלוננת להיפגש איתו.

המפגש הראשון – בקניון הראל

16. לגרסת המתלוננת, ככל שהשיחות הטלפוניות בינה לבין הנאשם נמשכו, הוא החל ללחוץ עליה להיפגש עימו. היא מאד חששה מכך אך הוא הרגיע אותה. היא ידעה מה הוא רוצה בפגישה, אך הנאשם הרגיע אותה ואמר לה שאם לא תרצה - לא יקרה דבר. וכך, לאחר כחודשיים וחצי של דיבורים, הם קבעו להיפגש. הנאשם ביקש ממנה "שתבריז" מבית הספר ותפגוש אותו בבוקר, אך היא סירבה והם קבעו בצהריים, לאחר שעות הלימודים, בקניון "הראל".

המתלוננת העידה כי חששה מאד ובתחילה כלל לא זיהתה את הנאשם מאחר שציפתה לראות מישהו אחר ולא חשבה שהנאשם נראה כך. הם ישבו בקפה ארומה אחד מול השני והיא ירבה קפואה. באותו זמן היו הרבה אנשים בקניון. בתחילה שוחחו סתם עד שלפתע שאל הנאשם "מה שלום הממתק שלי", וליטף לה את הרגל לכיוון איבר המין. היא ענתה שאיננה רוצה לדבר על זה וכי היא מפחדת. הוא שאל האם התגעגעה אליו ומה בא לה

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

לעשות. בשלב כלשהו קם הנאשם מהשולחן והיא פתחה את הטלפון הסלולארי שלו שנשאר על השולחן, וראתה ששמו הוא "אורי", ולא "ברק". לאחר כ-20 דקות אמרה לנאשם שהיא רוצה ללכת, קמה וירדה במדרגות לכיוון היציאה. לדברי המתלוננת, היא פחדה מאד. הוא נראה לה זקן והיא לא רצתה כלום איתו. הנאשם ירד אחריה ושם לה יד על הכתף והצוואר, כאילו חיבק, אך זה כאב לה. היה נראה שהוא כועס עליה שהיא הולכת. היא פחדה ממנו ויצאה דרך הכניסה הראשית. הנאשם שאל אותה אם היא רוצה טרמפ והיא סירבה. היא החלה ללכת לכיוון הבית כשהנאשם התקשר ושאל האם היא לא רוצה להמשיך את הפגישה ולבוא אליו לאוטו. הוא שאל אותה בשביל מה הגיע עד לפה ואז אמר לה להסתובב כי הוא מאחוריה. היא הסתובבה ולא ראתה כלום אז המשיכה ללכת בפחד, וכשהסתובבה שוב ראתה אותו באוטו. היא נבהלה מאד, ניתקה את הטלפון והלכה מהר הביתה.

לאחר כיומיים חזרו לשוחח בטלפון ושוב ביקש ממנה להיפגש, וחזר שוב על כך שהיא לא מעריכה את העובדה שהגיע עד אליה. לדברי המתלוננת הנאשם אמר לה שבפגישה הבאה תהיה לה הזדמנות לשפר את מה שהיה.

למרות הכול היא המשיכה לשוחח איתו בטלפון, כי רצתה את החברות שלו.

בהמשך עדותה בבית המשפט, משנשאלה המתלוננת שוב על המפגש הראשון, סיפרה לראשונה כי למפגש זה הגיעה עם חברה בשם נ' כי פחדה להגיע לבד. לדבריה, בתחילת המפגש החברה ישבה איתם בשולחן בארומה, אך לאחר זמן מה הלכה החברה הצידה כדי לשוחח בטלפון והמתלוננת נשארה לבד עם הנאשם. בשלב זה החל הנאשם לדבר איתה על ה"ממתק" שלו וליטף את רגלה. כאשר החליטה ללכת הביתה הלכה לבד, שכן לא חשבה שהנאשם ימשיך ללכת אחריה וגם כי החברה הייתה צריכה לעשות עוד משהו בקניון. לכן החברה לא הייתה איתה כשירדה במדרגות והנאשם אחריה, או כשהלכה הביתה והנאשם נסע אחריה.

המתלוננת הוסיפה שסיפרה במשטרה על החברה, אך לא רצתה להזכיר זאת בבית המשפט שכן היא לא רוצה לערב את החברה. היא לא רצתה שהסיפור יוודע בכל משרת והחליטה לא לערב את החברה.

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

בהמשך הוסיפה הסיפורה על הקשר גם לחברה בשם מ', וסיפרה לה שהתחיל איתה מישהו באינטרנט וכי הוא לוחץ עליה להיפגש. גם במקרה זה לא ציינה זאת במשטרה כי לא נשאלה על כך וגם כי לא רצתה לערב את החברות.

17. על דברים ששמעו מפיה של המתלוננת לגבי מפגש זה העידו אחיותיה ואמה של המתלוננת (נסיבות חשיפת הקשר למשפחתה של המתלוננת ונסיבות מתן העדויות של בנות המשפחה יפורטו בהמשך).

האחות ש' העידה שהמתלוננת סיפרה לה שהפגישה הראשונה הייתה בקניון (עמ' 138), גם האחות מ' העידה כך (עמ' 190) וכך גם האם (עמ' 237). כמו כן, האחות מ' הגישה מסמך בכתב ידה בו פירטה פרטים בנוגע לקשר בין המתלוננת לנאשם. לדבריה, לאחר ששמעה פרטים על המקרה, מהמתלוננת עצמה, מאמה ומאחותה ש', החליטה להעלות את הדברים על הכתב כדי שהם לא יישכחו (עמ' 189). במסמך זה (ת/7) כותבת מ': "פגישה ראשונה קניון הראל- נשאר רק שם".

האם והאחיות העידו ששמעו את הפרטים מהמתלוננת עצמה, כל אחת מהן בהזדמנות אחרת בה שוחחה עם המתלוננת. מדובר אכן בעדויות שמיעה, אולם הדברים מעידים על כך שהמתלוננת סיפרה את גירסתה עוד בשלב מוקדם, לפני הגשת התלונה במשטרה.

18. נוסף על כך, גרסתה של המתלוננת מקבלת חיזוק גם מדפי היומן שכתבה ושהוגשו לבית המשפט (ת/1).

ביומן ציינה המתלוננת, במהלך חודש אפריל, ימים בהם היה הנאשם באילת "ברק באילת". דהיינו, באותו שלב כבר התקיימו בין השניים שיחות הטלפון. בתאריך 17.5.04 ציינה "אני ואורי נפרדנו".

הדברים מלמדים על התקופה הארוכה בה נתקיימו שיחות הטלפון, לפני המפגש הראשון בין השניים.

19. גרסת הנאשם למפגש הראשון הינה כדלהלן:

בהודעתו במשטרה (ת/11) אמר הנאשם שהמתלוננת לחצה עליו בשיחות הטלפוניות להיפגש, והוא אמר לה שייפגש איתה כאשר יהיה באזור ירושלים. לדבריו הוא רצה לפגוש

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

אותה כדי לדעת אם היא אכן מי שהיא הציגה בצ'ט ובטלפון. לדבריו, הוא נפגש איתה אך ורק לצורך התחקיר ולכן לא רצה לבוא למבשרת באופן מיוחד ואמר לה שיפגשו כשיגיע לאזור.

ואכן, יום אחד הגיע לאזור והם קבעו להיפגש בקניון הראל במבשרת ציון. כשהיה בדרכו לפגישה התקשרה אליו המתלוננת ואמרה לו שהיא שיקרה לו, והיא לא בת 17 כפי שטענה עד אותו רגע, אלא בת 16 בלבד. המתלוננת הגיעה לפגישה בקניון עם חברה. השלושה ישבו בבית הקפה ארומה, ולאחר כחצי שעה החברה הלכה. כשישבו במקום פתחה המתלוננת את הטלפון הסלולארי שלו שהיה מונח על השולחן, וכך גילתה את שמו האמיתי. הוא והמתלוננת ירדו לרכבו שחנה בחניון, ישבו בו ודיברו. מדובר במקום פתוח שעברו בו אנשים רבים, ובסיום הפגישה הוא הסיע את המתלוננת לביתה.

בהודעה שמסר 3 ימים לאחר מכן (ת/12) חזר הנאשם על רוב הפרטים והוסיף שיכול להיות שבשיחות עם המתלוננת הוא השתמש בשמות חיבה לאיברי מין, אך לא זכור לו שקרא לאיבר המין שלה "ממתק". בנוסף הנאשם הכחיש שבסיום הפגישה נסע אחרי המתלוננת ואמר לה להיכנס אליו לרכב, אך יכול להיות שאחרי שנפרדו הוא התקשר אליה לפלאפון.

בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם על כך שהמתלוננת היא זו שלחצה עליו להיפגש וכי הסכים לעשות זאת רק כשהיה במקרה באזור מבשרת. לדבריו הוא רצה לפגוש אותה כדי לדעת עד לאן יכולה קטינה בגילה להגיע. בדרך לקניון התקשרה אליו המתלוננת ואמרה לו שהיא בעצם רק בת 16. מאחר שלא התכוון לעשות איתה שום דבר, לא ראה בכך כל בעיה. המתלוננת הגיעה לקניון עם חברה בשם נ', ושלושתם ישבו בקפה ארומה. המתלוננת נראתה כבת 16 או 17. כשקם להזמין לעצמו קפה המתלוננת פתחה את הפלאפון שלו שנשאר מונח על השולחן, וראתה את שמו האמיתי. רוב השיחה המתלוננת דיברה וניוטה את השיחה, שאלה אותו איך היא נראית והאם התאכזב לראות אותה. גם החברה השתתפה בשיחה, ושאלה את המתלוננת בשביל מה בכלל היא צריכה לפגוש את הנאשם. בשלב מסוים המתלוננת קמה מהשולחן כדי להזמין לעצמה משהו, והנאשם נשאר עם החברה. לדבריו שאל אותה האם גם היא מצ'וטטת, וענתה שלא. הוא שאל אותה האם הייתה יוצאת עם גבר בגילו, והחברה ענתה שלא והיא לא מבינה מה המתלוננת עושה איתו. עוד שאל אותה בת כמה המתלוננת, והחברה ענתה שהיא בת 16. כשהמתלוננת

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

חזרה לשולחן הוא סיפר לה שהחברה שלה לא מרוצה מהקשר ביניהם ושאל אותה מה דעתה, והמתלוננת ענתה: "היא לא קובעת. אני קובעת עם מי אני אפגש". המשך השיחה היה רגיל, ללא תכנים מיניים. בשלב מסוים החברה אמרה שהיא צריכה ללכת, וכולם קמו. המפגש ארך 30-40 דקות. הוא שאל את המתלוננת האם היא רוצה שהוא יקפיץ אותה והמתלוננת הסכימה. הם ירדו לחניון וישבו ברכב שלו במשך כרבע שעה נוספת. המתלוננת הראתה לו מורה שלה שעבר במקום. הוא שאל אותה האם היא לא חוששת שיראו אותה עם גבר בגילו בתוך הרכב, וענתה שלא. בשלב מסוים יצאו מהקניון עם הרכב והיא כיוונה אותו למקום בו רצתה לרדת. וכך הסתיימה הפגישה. לדברי הנאשם הוא התרשם מהמפגש עם המתלוננת שהיא מתלהבת ממנו. לאחר הפגישה המתלוננת התקשרה אליו ואמרה לו שהוא הרשים אותה והיה לה כף.

20. גרסתו של הנאשם מעלה תמיהות לא מעטות.

ראשית, מדוע נפגש עם המתלוננת אם הטרידה אותו.

הנאשם טוען שנפגש איתה אך ורק לצורך התחקיר, כדי לדעת האם היא באמת כפי שהציגה את עצמה. אך באותה נשימה העיד ששוחח עם אלפי נשים וגברים נוספים ונפגש עם עשרות מהם (עמ' 316), כך שבוודאי היו לו כבר מספיק הזדמנויות לבדוק עד כמה אנשים משנים את עצמם באינטרנט, ולא היה לו צורך להיפגש דווקא עם המתלוננת. ובוודאי שלא היה לו צורך להיפגש איתה כשטען שהיא מטרידה אותו, מתקשרת אליו בלי הפסקה ושולחת לו המון הודעות SMS.

שנית, מדוע נפגש עם המתלוננת רק מספר חודשים לאחר שהחלו לשוחח, כאשר לטענתו הסיפור שלה, של נערה צעירה שמחפשת סקס באינטרנט, מאד מעניין אותו.

הנאשם השיב על כך שבאותה תקופה היה עסוק מאד, לא רק בתחקיר לסרט אלא גם בדברים נוספים ובין השאר היה מעורב פוליטית כששימש כיועץ אסטרטגי של מתן וילנאי. בנוסף, היה במצב כלכלי גרוע ולא רצה לנסוע סתם למבשרת. ולכן אמר למתלוננת שייפגש איתה רק כשיגיע לאזור ירושלים. ואכן, כשהגיע לאזור פגש אותה בקניון.

ואולם, מתן וילנאי מתגורר במבשרת ציון, כך שבוודאי הנאשם היה במבשרת פעמים רבות באותה תקופה. משנשאל על כך, השיב שהיה עסוק עם מתן וילנאי ולא התפנה לפגוש במתלוננת (עמ' 348). הסבר זה הינו דחוק ביותר.

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

שלישית, ואם אכן נכונה גרסתו של הנאשם על כך שהקשר שלו עם המתלוננת נעשה אך ורק לצורך הסרט, מדוע לבסוף סיפורה של המתלוננת לא נכנס כחלק מהתסריט? הנאשם השיב על כך שלאחר שעבר את המעצר ונחקר, לא רצה להיכנס לנושא ולהכניס אותו לסרט, מה גם שהסרט קרם עור וגידים רק לאחר שהסתיים הקשר. אך גם הסבר זה דחוק ביותר שכן הנאשם עצמו הודה שאת התסריט הראשוני של הסרט הגיש לגופי מימון שונים כבר בשנת 2004. (עמ' 353).

ורביעית, ואם הנאשם אכן נפגש עם המתלוננת רק לצורך הסרט, אזי מדוע לא טען זאת במשטרה כבר בחקירתו הראשונה?

גם הפעם נותן הנאשם הסבר דחוק כאשר הוא משיב שוב ושוב שבחקירות הראשונות לא רצה לומר דבר לפני שהוא נפגש עם עורך דין. אך לו טענת הגנה זו הייתה נכונה, וודאי שהיה על הנאשם לזעוק אותה כבר בחקירה הראשונה ולתת לחוקרים הסבר מניח את הדעת לקשר עם המתלוננת.

לכך יש להוסיף כי הנאשם עצמו כאמור אינו מכחיש כי הוא קורא לאברי מין בכינויים שונים, מה שתואם את גירסת המתלוננת. הנאשם אף אינו מכחיש כי התקשר למתלוננת מספר דקות לאחר שנפרדו. עובדה זו איננה תואמת את סיפור הנאשם באשר לסיום הפרידה, אלא דווקא את גירסתה של המתלוננת לגבי עזיבתה את המקום וסירובה לנסוע עם הנאשם.

21. בהקשר זה, של הסרט שהפיק הנאשם וטענתו כי הקשר עם המתלוננת היה לגבי הסרט, יש מקום להתייחס לעדותה של אורלי בן-נון דליות, שבתחילה עבדה עם הנאשם על הסרט.

הנאשם ואורלי נפגשו דרך חבר משותף, הנאשם הציע לה לעבוד איתו על הסרט והיא הסכימה. את תחילת התחקיר החלו יחד, כל אחד מהם ממחשבו הפרטי, אך לאחר תקופה קצרה אורלי קיבלה הצעה לעבוד על פרויקט אחר ומכניס יותר מבחינה כלכלית, והחליטה להפסיק את העבודה על הסרט. כך גם הסתיים הקשר שלה עם הנאשם.

בהודעה שמסרה אורלי במשטרה (ת/3) תיארה את דרך העבודה על סרט, והעידה דברים דומים לאלה שאמר הנאשם. מטרת הסרט היתה: "לחקור את המיניות של האנשים שנכנסים לצ'ט לסוגיהם לנסות להבין למה שם. מה קורה שם". לדבריה, כחודשיים לאחר

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

שהחלה לבצע את התחקיר היא הכינה הצעת עבודה, מעין רעיון לסרט, ששמו המקצועי הוא "סינופסיס" (ת/4). הם המשיכו לשוחח ביניהם בנוגע לסרט, בעיקר במיילים וכן נפגשו 3-4 פעמים. במהלך השיחות ביניהם החליטו שיצוטטו עם גברים ונשים כאחד מכל הסקטורים והמגזרים. הם העלו גם את נושא הקטניות וידעו שיש להשיג לכך אישורים. העדה ציינה כי אמרה לנאשם שלא ניתן להתעלם מהתופעה ה"מחרידה" הזו, של קטינים באינטרנט, אך היא לא מוכנה לגעת בתחקיר הזה ולאחר מכן לא המשיכו לדבר על כך. לדברי העדה, כל אדם שעוסק בקולנוע יודע את החוק, שכדי להיפגש עם קטין עליו לקבל אישור אפוטרופוס.

כן הדגישה שבוודאי שאין צורך שתחקירן יעשה עצמו מגיע לפורקן מיני בשיחה עם מרואיין לצורך סרט, ואין צורך להביא את בן שיחך לידי פורקן מיני כדי לאסוף חומר לפרויקט.

בבית המשפט חזרה אורלי על עיקרי הדברים. היא ציינה שבתחילה חשבו לעשות סדרה דוקומנטארית תוך התמקדות במגזרים שונים ותוך הצגת דרמות: "הדרמה שלי תהיה אותו אדם שצ'ט באמת השפיע באופן דרסטי על חייו. חברתית, מינית, מקצועית או אחרת. בעיקר מינית" (עמ' 164).

במהלך השיחות ביניהם העלו גם את נושא הקטנים ואת ההחלטה לייחד פרק לקטנים באינטרנט (ראה ת/5), היא העלתה לפני הנאשם את חששותיה בעניין, כאשר אמרה לו שהיא, כאמא ל-3 נערות, מרגישה שאיננה מסוגלת להתמודד עם הנושא והדבר מגיע גם לחלומותיה בלילה. ובהמשך נושא הקטנים ירד מהסדרה (ראה ת/6).

העדה הודתה כי כיוצרת היא לעיתים איננה אומרת למרואיין את כל האמת, ולא תמיד כל מטרותיה ידועות לו, והכול לצורך יצירת סרט מעניין.

אורלי הודתה בכך שבשלב התחקיר 90% מהשיחות הווירטואליות הן מיניות. כן ציינה שהיא יודעת הרבה על האינטרנט שכן חייה בצ'טים, לדבריה, במשך 5 שנים. אך בשום שלב היא לא חיפשה בשלב התחקיר עונג מיני, אלא רק למצוא אנשים שיהוו דמויות לסדרה או לסרט. היא לא הגיעה לשלב של שיחות מיניות בטלפון עם אנשים שפגשה בצ'טים.

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

אורלי הדגישה שסיום העבודה המשותפת התבצע בצורה נעימה, ואין בינה ובין הנאשם כל סכסוך.

לכל אורך עדותה הדגישה אורלי שהמעשים שעשה הנאשם במתלוננת, לכאורה, הם קשים ושאינן צורך לעשות מעשים אלה לשם התחקיר. וכדבריה: "קשר מיני עם קטינה בטלפון מבחינתי זאת התעללות מינית... אין שום צורך בזה. תראו גם כשאני עושה תחקיר על נרקומן אני לא מתמכרת לסמים... וכשאני עושה תחקיר על מתאבד אני לא מתאבדת. וכשאני עושה תחקיר על אנס אני לא אונסת. זה קשקוש" (עמ' 170-171).

בסיום עדותה ציינה שידוע לה שהנאשם עשה בסוף סרט מכל זה, אך היא לא הייתה מסוגלת לצפות בסרט בשל המעשים בהם נחשד הנאשם.

22. תמיכה לעדותה של אורלי, ניתן למצוא בדפי העבודה שהכינה אורלי, ובתכנית העבודה כפי שהיא מופיעה בדפים אלה.

כך, למשל, תוארו שלבי העבודה במסמך ת/6:

"שלב א' – הגדרת מטרה...

שלב ב' – תחקיר אנקוגניטו.

לדובב, להסתובב בצ'ט ולנסות למצוא את הטיפוסים הכי מדליקים אשר יסכימו להיחשף. ואז ללכת עדיין בלתי מזוהים למסיבות שלהם...

שלב ג' – תחקיר וצילומים

לקבוע שיחות עם אנשים שמוכנים להיחשף. להגיע בצוות אינטימי של שניים. מראיין וצלם. לתת לדברים לקרות. לדעת מה לשאול. איפה ללחוץ, עד לאן ללכת. לרגש.

כמו כן לקבוע שיחות עם אנשים שמוכנים לדבר בלי להיחשף, לצלם ולטשטש זהותם. ולדובב לדובב לדובב.

שלב ד' – עריכה..."

ניתן לראות כי אין בתכנית דבר וחצי דבר הקשור במעשיו של הנאשם – פגישה עם קטינה, שיחות טלפון בעיניים מיניים, פגישות, קשר מתמשך של חודשים...

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

דהיינו, אין כל קשר בין מעשיו של הנאשם לבין הכנת תכנית הטלויזיה, מלבד המפגש הראשוני עם המתלוננת בצ'ט.

23. לאור זאת, לאור אותות האמת שנתגלו בעדותה של המתלוננת ושפורטו לעיל, לאור עדויותיהן של בנות המשפחה, אף שלגבי עצם המעשים הינן עדויות שמיעה, ולאור התמיהות שבגרסת הנאשם, אני מעדיפה את גירסתה של המתלוננת וקובעת כי גירסה זו מתארת נכונה את שאירע במפגש הראשון.

המפגש השני – בעין חמד

24. גרסת המתלוננת: לדבריה, המשיכה לשוחח עם הנאשם בטלפון גם לאחר המפגש הראשון, שוב מהסיבה שרצתה להרגיש את החברות ביניהם: "כל כך רציתי לדבר, כל כך רציתי להרגיש, כל כך רציתי לאהוב אותו, להרגיש שהוא אוהב אותי. וכאילו ידעתי ש- כאילו כל הקטע המיני היה המחיר שהייתי צריכה לשלם כדי להרגיש את ה-את החברות, את הקרבה הזאת" (עמ' 34). בהמשך הוסיפה שגם רצתה להמשיך ולשוחח איתו על דברים אישיים שלה (עמ' 82). וכבר יומיים לאחר המפגש הראשון התחיל הנאשם ללחוץ עליה שוב שתיפגש איתו והבהיר לה שהפעם תהיה לה הזדמנות לשפר את מה שהיה במפגש הקודם.

המפגש השני, לדבריה, התקיים יום לפני המתכונת הראשונה בהיסטוריה. מדפי היומן (1/ת) עולה שהמתכונת בהיסטוריה התקיימה ביום 14.5, כך שלכאורה המפגש היה ביום 13.5.

יום לפני כן שוחחו בטלפון ואמרה לנאשם שהיא מפחדת, והנאשם הרגיע אותה ואמר שלא תדאג ואם היא לא תרצה - לא יקרה כלום. הוא גם אמר לה שהוא לא עברין. גם הפעם קבעו להיפגש בארומה בקניון הראל. אחרי זמן קצר ירדו לרכבו של הנאשם. היא פחדה מאד והנאשם אמרה לה שלא תדאג ושאחרי כמה דקות הפחד יעבור. כשהיו בחנייה של הקניון הנאשם שם עליה את ידו, והיא ישבה קפואה. הוא אמר לה שהוא מבין שהיא קפואה, אך לאחר זמן מה הנאשם נהיה קצת יותר חסר סבלנות ואמר שזה לא בסדר שהוא

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

מגיע עד אליה והיא קפואה: "הוא אמר לי מה את חיוורת, תשתחררי קצת, מה את מפחדת, זה שטויות, את רואה שאת ילדה?" (עמ' 36).

הנאשם ניסה לחפש מקום שקט עם פרטיות, והתעצבן כשעבר זמן והוא לא מצא. לבסוף הגיעו לעין חמד, והנאשם עצר את הרכב במקום שיראה אם מגיעים אנשים. הנאשם קירב אותה אליו והתכוון לנשק אותה, והיא נבהלה והלכה אחורה. המתלוננת העידה כי היא זוכרת שהחזיק לה את הרגל, לחץ עליה ואמר: "בשביל זה באת, לא?". משך אותה למושב שלו ונישק אותה. זו הייתה הנשיקה הראשונה שלה. היא הייתה המומה והוא התעצבן שהיא מתרחקת ממנו. לדבריה היא ראתה שיש לו מבט של שנאה בעיניים ולכן ניגשה לכיוונו ונישקה אותו כדי לרצות אותו. באותו יום לבשה מכנס גומי והנאשם הכניס את ידו מעל התחתונים שלה, ואז הכניס אצבעות והיא הוציאה לו את היד: "ו-הוא אמר לי מה את משחקת משחקים, למה את חיוורת תשתחררי, את יודעת שאת נהנית מזה, תודי את האמת" (בעמ' 38). מעשי הנאשם הכאיבו לה והיא הוציאה לו את היד ואמרה שזה כואב. בהמשך הנאשם החדיר את אצבעותיו לאיבר המין שלה, ועוד ועוד. בשלב מסוים הנאשם שאל אותה האם היא "מרגישה את זה" וכששאלה מה, אמר לה להסתכל על איבר המין שלו. היא התרוממה. הנאשם פתח את מכנסיו, הזיז את התחתונים והראה לה את איבר המין שלו. לדברי המתלוננת היא זוכרת שהתעצבנה, התיישבה והזיזה את הראש. הנאשם אמר לה שזה בסדר והיא תתרגל, תתחבר אליו ותכיר אותו הכי טוב שיש. ואז פתאום הגיע מישהו למקום, הנאשם נלחץ ומיד נסע משם.

בדרך חזרה למבשרת מתארת המתלוננת כי הרגישה רע עם התנהגותה: "הרגשתי, הרגשתי נורא, שאני לא בסדר, הרגשתי שאני חייבת לפצות אותו... כי כאילו את הקרבה ואת ה-להרגיש קרוב שהוא הבין ושהוא תומך ואת כל הקרבה הזו שנורא רציתי... הרגשתי ש-הוא אמר לי, הוא כעס עלי, הוא אמר לי אני בא עד לכאן, ו-את כמו ילדה קטנה, מה את משחקת משחקים?" (עמ' 39).

לדברי המתלוננת, הנאשם נסע לחניון של קניון הראל, וחנה בצד במקום בו לא ראו אותם. זו חניה בסיבוב שאנשים כמעט לא עוברים בה ומגיעים לשם רק כשממש אין חניה בקניון. זו הייתה שעת צהריים. הוא אמר למתלוננת שהיא לא בסדר ולא מעריכה את מה שהוא

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

עושה בשבילה ואף הוסיף שהוא מסכן הרבה יותר כדי להיות איתה בקשר. או אז הנאשם פתח את מכנסיו, הוריד למתלוננת את ראשה ודחף אותה למטה. הוא החזיק לה את השיער ודחף אותה למעלה ולמטה בקצב ובמהירות שרצה. כלפי חוץ הוא חייך כדי שאנשים לא יראו. היה שלב שעברה במקום מכונית והוא נבהל. אותה לא ראו כי היא ישבה בכיסא לידו והתכופפה אליו. היא זוכרת שבשלב מסוים כמעט הקיאה והרימה את הראש, והנאשם כעס והוריד לה את הראש חזרה למטה ונתן לה הערות מה לעשות. לאחר שבא על סיפוקו הוא אמר לה לבלוע כדי שלא יהיו לו בעיות של כתמים, וכמו כל דבר שהוא ביקש, היא בכלל לא חשבה ולמרות שזה היה מגעיל וכדי לפצות אותו, שילמה את מחיר ובלעה. מיד לאחר מכן הנאשם אמר לה שהיא צריכה ללכת. הוא שאל אם נהנתה, היא לא ענתה.

25. גירסתה של המתלוננת נמסרה קודם לתלונה במשטרה גם לבני משפחתה, כעולה מעדויות אימה ואחיותיה.

האחות ש' העידה שהמתלוננת סיפרה לה שבפגישה השנייה הנאשם אסף אותה מהקניון והם נסעו משם לעין חמד כי הוא לא רצה להיות במקום עם אנשים. כל הפגישה התנהלה בתוך הרכב שלו. המתלוננת סיפרה לה שהיא ביצעה בו מין אוראלי והוא אמר לה לבלוע (עמ' 141, 143).

האחות מ' העידה כי שמעה שהייתה פגישה בעין חמד, ושבאחד המפגשים שהיו ביניהם הנאשם דחף לה אצבעות וכשאמרה לו שזה כואב לה, הוא ענה לה שהיא תתרגל ובסוף יהיה לה נעים. הוא לחץ לה את החזה, ביקש שתבצע בו מין אוראלי והוריד לה את הראש, באמצע הגיעו אנשים והוא נבהל והתנהג בתוקפנות, ואחרי שגמר: "כאילו היא אמרה הוא השפריץ לי לפה וכמעט הקאתי" (עמ' 190).

עדויות של מ' מתועדות גם במזכר שכתב השוטר שלומי בן-דור ביום 22.7.04, לאחר שמ' הגיעה לתחנת המשטרה יחד עם אביה כדי לדווח להם על מעשי הנאשם. השוטר כתב שמ' סיפרה ש: "אחותי המשיכה להיפגש עם החשוד הוא הכריח אותה לבצע בו מין אוראלי לבלוע את הזרע שלו בהזדמנות אחרת הוא דחף את ידיו לאיבר מינה" (ת/8).

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

אמה של המתלוננת העידה שהמתלוננת סיפרה לה שפעם אחת כשנפגשה עם הנאשם עברה מכונית והוא נבהל (עמ' 237). הוסיפה שהמתלוננת לא רצתה לספר לה פרטים על המפגשים כי ידעה שיהיה לה קשה לשמוע, אך מ' סיפרה לה שבאחד המפגשים הנאשם נתן למתלוננת לשתות את הזרע שלו, ושהוא החדיר לה אצבעות (עמ' 243).

26. בהודעה מיום 2.12.04 (ת/11), נתן הנאשם את גרסתו הראשונה למפגש: לדבריו, מספר שבועות אחרי הפגישה הראשונה נפגשו שוב בקניון, לבקשת המתלוננת. הפעם המתלוננת הגיעה לבדה. המתלוננת לא רצתה להישאר במבשרת כדי שלא יראו אותה. הוא אמר לה שלו זה לא משנה אך היא ביקשה והציעה מקום שהוא לא זוכר את שמו. הם נסעו, ישבו ברכב, דיברו והוא החזיר אותה הביתה.

בהודעתו מיום 5.12.04 (ת/12) הוסיף הנאשם כי אסף את המתלוננת מהקניון והיא ביקשה ממנו לנסוע ממבשרת כדי שלא יראו אותה. הם נסעו למקום שהיא הציעה ושהו שם כחצי שעה בה דיברו, בעיקר על נושאים מיניים. היו במקום עוד אנשים, גם הולכי רגל וגם רכבים. הוא חושב שהמתלוננת אוננה לידו, הוא לא נגע בה, לא הכניס לה ידים, לא נגע במקומות אינטימיים או נישק אותה. בסיום המפגש החזיר אותה למבשרת. הנאשם הכחיש כי אמר למתלוננת לבצע בו מין אוראלי בחניון של הקניון.

בבית המשפט הוסיף הנאשם וטען שבשיחות טלפון שנערכו ביניהם לאחר המפגש הראשון, המתלוננת החלה לומר לו שהיא רוצה לשכב איתו ושהוא ילמד אותה הכול על מין. הוא אמר לה שלא ישכב איתה כי היא קטינה, קטנה מגיל 18. הנאשם הוסיף כי מעולם לא היה חושב על דבר כזה.

המתלוננת המשיכה להטריד אותו בשיחות טלפוניות וב-SMS, סיפרה לו שהיא חולמת עליו ומאוננת ותיארה מה היא רוצה שהוא יעשה לה. הוא הבהיר לה שוב שזה לא יקרה. המתלוננת ביקשה שוב ושוב להיפגש. לאחר כשבועיים הגיע שוב לאזור ירושלים והחליט לפגוש אותה כדי "להוריד אותה מהראש" שלו. הוא הגיע לקניון והיא הייתה שם עם שתי חברות. היא אמרה לו שלא רוצה לשבת במבשרת כי לא רוצה שיראו אותם. אמר לה שלו

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

זה לא משנה אבל היא ביקשה. הם נסעו לאנדרטה לכיוון שורש ועצרו ליד תחנת אוטובוס שהיו בה אנשים רבים וגם מכוניות. בתחילת המפגש שאלה אותו מדוע הוא לא רוצה לשכב איתה, והוא ענה בגלל שהיא רק בת 16. היא התחילה לספר לו מה הייתה עושה לו ומה רוצה שיעשה לה. בשלב כלשהו המתלוננת הכניסה את ידיה לתוך המכנסיים שלה והתחילה לגעת בעצמה. כשהבין מה היא עושה הוא עצר אותה כי לא הרגיש בנוח. זה הלחיץ אותו. לאחר זמן מה הוא החליט "עד כאן", התניע את הרכב וחזר למבשרת, שם הוריד שם את המתלוננת.

הנאשם הכחיש שנגע במתלוננת במהלך הפגישה, אולי רק נגיעה בלתי רצונית. לא היה שום חיבוק, גם לא חברי. אולי רק נגע לה ביד. הנאשם הכחיש שהמתלוננת ביצעה בו מין אוראלי ובלעה את הזרע.

בשלב זה הוסיף הנאשם שדבר כזה לא יכול להיות, מאחר שיש לו צלקת גדולה ובולטת על איבר המין ואם המתלוננת הייתה מסתכלת לשם, היא בהכרח הייתה רואה אותה.

27. גירסתו של הנאשם, באשר לסיבה למפגש השני, איננה הגיונית. כאמור, לדברי הנאשם, הפגישה הראשונה עם המתלוננת נעשתה לצורך התחקיר שערך. אך לאחריה המשיכה המתלוננת לשלוח לו הודעות SMS ולהתקשר אליו, המשיכה לומר לו שהיא רוצה לשכב איתו והוסיפה פרטים מיניים רבים. כל אלה הטרידו אותו והציקו לו. ולכן, כשהמתלוננת ביקשה להיפגש עימו שוב, נאות לכך רק כי רצה "להוריד אותה מהראש שלו". ולכן כשנפגשו מאד נבהל כאשר המתלוננת החלה לגעת בעצמה, עד כדי כך שמיהר להתניע את הרכב ולנסוע מהמקום.

בהמשך העיד הנאשם שהפגישה השנייה עם המתלוננת הייתה אחת משתי טעויות גדולות אותן עשה בקשר עם המתלוננת (הטעות הראשונה, לדבריו, היא שהוא נפגש איתה לבד) (עמ' 297).

אך הסבר זה משולל כל יסוד שכן אם הנאשם ידע שהיא מאוהבת בו, כפי שטען, ושהיא רוצה שהוא "יעשה לה דברים" כפי שהגדיר, אזי בוודאי שהיה עליו להבין מה כוונותיה ומה רצונה כאשר ביקשה להיפגש עימו שוב. ומשנפגשו כבר, הרי שלאור כל האמור לעיל,

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

משביקשה ממנו המתלוננת, לדבריו, לנסוע מהקניון למקום מבודד, בוודאי שהיה עליו להבין למה היא מצפה, ואם לא רצה בכך, הרי שהיה עליו לסרב לה. ניתן לסכם ולומר כי מדובר בגירסה בלתי סבירה וכאמור בלתי הגיונית.

זאת ועוד, גרסתו של הנאשם הינה גרסה יחידה, בחלקה כבושה, שאיננה נתמכת בראיות חיצוניות. לא זו בלבד אלא שהנאשם משנה את גרסאותיו מספר פעמים: בהודעה הראשונה שמסר (ת/11) העיד רק כי נפגש עם המתלוננת בקניון, הם נסעו למקום אחר, דיברו ברכב וחזרו הביתה. בהודעה השנייה המתייחסת למפגש זה (ת/12), כבר הוסיף כי בשיחה דיברו על נושאים מיניים. הוא נשאל האם המתלוננת נגעה בעצמה וענה שאולי. ואילו בבית המשפט הרחיב הנאשם פרטים, העיד כי המתלוננת רצתה לשכב איתו, כי העלתה נושאים מיניים וכי אוננה והוא כל כך נלחץ עד שמיד התניע את הרכב ונסע מהמקום.

הכיצד הנאשם, שלדבריו כל כך ונלחץ ממעשיה של המתלוננת עד שנסע מיד מהמקום, שכח פרט זה בהודעות שמסר במשטרה, הודעות שנמסרו כמובן זמן רב לפני שניתנה עדותו בבית המשפט?

ואל מול גרסאות אלה, עומדת גרסתה של המתלוננת שהינה גירסה עיקבית בעיקרה, גירסה אשר מגובה בעדויות שונות: של אמה, אחיותיה ואף העובדת הסוציאלית כפי שיפורט בהמשך. כל אלה מתווספים לאותות האמת שנראו בעת מתן העדות על ידי המתלוננת, כמפורט לעיל.

28. הנאשם מעלה שתי טענות נוספות, לגבי המפגש השני, שיש בהן, לטענתו, לפגום במהימנות המתלוננת.

האחת – הנאשם טוען כי בעדותה במשטרה נקטה המתלוננת בגוף ראשון כאשר תיארה את האירוע, ואילו בבית המשפט תיארה המתלוננת כי הנאשם הכריח אותה לעשות מעשים אלה.

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

השנייה - שגרסת המתלוננת אינה הגיונית גם בשל כך שלא מתקבל על הדעת שהנאשם חשף בפניה, לכאורה, את איבר מינו והכריח אותה לבצע בו מין אוראלי, והכול בחניון של קניון הראל, וזאת כאשר בהיותם בעין חמד הנאשם נבהל מאד מרכב שעבר במקרה במקום.

אשר לטענה הראשונה - המתלוננת נשאלה על כך בבית המשפט והשיבה שכשאמרה במטרה שהיא באה אליו, התכוונה שלא הוא בא למושב שלה אלא שהיא באה למושב שלו על ידי זה שמשך אותה לשם. כן הוסיפה שהיא מודה בכך שנישקה אותו, כי רצתה לרצות אותו.

ובאשר לטענה השנייה - המתלוננת חזרה שוב ושוב על תיאור המקום בו חנו בקניון וציינה כי מדובר בחלק סגור של החניון, בסיבוב, במקום שלא מגיעים אליו אלא אם כן אין בכלל מקומות אחרים בחניון. כן הוסיפה שהעוברים בחוץ לא ראו אותה כי היא התכופפה לכיוון איבר מינו של הנאשם.

29. אשר על כן אני מקבלת את גרסתה של המתלוננת בנוגע למפגש השני.

המפגש השלישי- בשורש

30. גרסתה של המתלוננת למפגש השלישי הינה כדלהלן:

לדבריה, לאחר המפגש השני המשיכה לשוחח עם הנאשם מידי יום, כשתוכן השיחות הינו מיני, והכול בשל רצונה להמשיך ולקבל את האישור והקרבה ממנו: "רציתי להרגיש שאני נאהבת" (עמ' 41). הנאשם לחץ עליה שוב ושוב להיפגש ואמר לה שבפעם הקודמת הייתה טובה אך יש לו עוד מה ללמד אותה. כן חזר על כך שאין לה מה לדאוג שכן הוא לא ישכב איתה עד שתהיה בת 16. לבסוף השתכנעה ומספר ימים או שבועות לאחר המפגש השני התקיים המפגש השלישי, לא זוכרת בדיוק מתי.

לדברי המתלוננת, הם קבעו שהנאשם יאסוף אותה בקניון. כשנכנסה לרכבו הוא היה אובססיבי ושאל עם מי הלכה ברחוב. היא ענתה שזו סתם מישהי שאיננה מכירה. הם חיפשו מקום מרוחק ומבודד ונסעו לחורשה מול שורש. הנאשם שאל למה היא רועדת

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

ו-"מה יש לך, וכבר די, ותפסיקי להיות ילדה" (עמ' 43). היא פחדה להגיד לו למה היא פוחדת, כי בפעם הקודמת כשאמרה שכואב לה, הוא גיחך. לכן חשבה שאם לא תגיד כלום אולי הפעם הוא יהיה עדין יותר. אך הנאשם אפילו לא נישק אותה אלא מיד החדיר אצבעות עמוק מאוד לאיבר מינה. המתלוננת מסרה בעדותה תאור מפורט של הדברים. לדבריה היא הזיזה לו את היד והוא אמר לה שלא תעזי ושתזהר ממנו. הוא ניסה להוריד לה את המכנסיים והיא העלתה אותם. הנאשם אמר לה להפסיק להתנגד. אמר לה להתיישב עליו, הרים את החולצה והחזייה שלה ונגע לה בחזה, כמפורט בהרחבה בעדות, "ואמר שזה כדי שאני אזכור את זה מחר בבוקר" (עמ' 44), ועוד. הנאשם פתח את התחתונים שלו, אמר לה שהיא כבר מכירה ורצה ש"תרד לך". הוריד לה את הראש, שם את איבר המין שלו בפיה, העלה והוריד. שאל למה היא לא רוצה ואמרה שהיא לא נהנית. "ואז קמתי ואמר לי שאני לא יודעת, שאני יודעת רק לקחת ושאני לא יודעת לתת ושאני לא בסדר, והוא מאד כעס עלי, שאני מנצלת" (שם).

לדברי המתלוננת הם נסעו חזרה לכיוון מבשרת והיא הרגישה רע על כך שהיא לא מפצה אותו. כשהגיעו לכיכר תנועה ביקשה ממנו לראות את תעודת הזהות שלו כי פחדה וידעה שהוא משקר לה בקשר לגילו.

31. ש', אחותה של המתלוננת, העידה שהמתלוננת סיפרה לה שהיה מפגש שלישי שהתקיים בשורש (עמ' 143).

גם האחות מ' העידה על 3 פגישות עליהן סיפרה לה המתלוננת, כאשר הפגישה השלישית הייתה בשורש (עמ' 190).

וכך העידה גם אמה של המתלוננת (עמ' 237). העובדת הסוציאלית העידה אף היא שהמתלוננת סיפרה לה על מספר מפגשים, חושבת שהיו 5 כאלה (עמ' 119).

32. מנגד, טוען הנאשם כי הפגישה השלישית מעולם לא התקיימה. כבר בגרסה הראשונה שמסר (ת/11) סיפר הנאשם על שתי פגישות בלבד, כאשר אחרי הפגישה השנייה המשיכו לשוחח בטלפון עוד זמן מה עד שהמתלוננת ביקשה להפסיק את הקשר.

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

כך מסר גם בהודעה נוספת (ת/12). כן הכחיש שהכניס ידיים לאיבר מינה, הרים את חולצתה או חזייתה. הכחיש שאילץ אותה לבצע בו מין אוראלי וכשהרימה את הראש הכה אותה. הנאשם אישר שיכול להיות שהמתלוננת ביקשה לראות את תעודת הזהות שלו. גם בבית המשפט העיד הנאשם רק על שתי פגישות.

33. ב"כ הנאשם מפנה לקושי המתעורר באשר למועדי הפגישות, ובכך, לטענתה, תמיכה בגירסת הנאשם לפיה הפגישה השלישית לא התקיימה. הדברים נוגעים לפירוט מועדי הפגישות על ידי המתלוננת. לדברי ב"כ הנאשם (עמ' 12 לסיכומים), תחילת הקשר בין השניים באמצע חודש פברואר. המפגש הראשון היה כחודשיים וחצי עד שלושה לאחר מכן, דהיינו בחודש מאי. המפגש השני היה, לגירסת המתלוננת, יום לפני המתכונת בהמסטוריה, על פי יומנה של המתלוננת 13.5.04.

סיום הקשר בין השניים, על פי היומן, 17.5.04. בין לבין, לגירסת המתלוננת, נערך המפגש השלישי. בין לבין, על פי התאריכים כמפורט לעיל, מדובר בפער זמנים של ארבעה ימים, אך לגירסת המתלוננת פער הזמנים היה כמו בין המפגש הראשון לשני, פער שבין ימים לשבועות. נטען כי על פי תאור זה של הדברים, לא יתכן שהיה מפגש שלישי.

אכן, תאור הדברים כמפורט לעיל יוצר קושי בלוחות הזמנים. יחד עם זאת, יש לזכור שפירוט הזמנים הינו, למעשה, שיחזור, שנעשה מספר חודשים לאחר מכן. כאשר מדובר בפער זמנים של ימים, כאשר בין המפגשים מתקיימות שיחות טלפון אינטנסיביות, לא מן הנמנע שהמתלוננת לא דייקה בתאור הזמנים.

כך או כך, הנאשם הרי מאשר קיומן של שתי פגישות, כמו גם קיומן של שיחות הטלפון, משלוח הודעות SMS וצ'ט, וכן הוא מאשר כי המתלוננת היא שהפסיקה את הקשר ביניהם, כפי שיפורט להלן, כך שלא היתה למתלוננת כל סיבה להוסיף פגישה שלישית שלא היתה.

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

34. לאור האמור לעיל, ועל אף הקושי במיקום הפגישה השלישית בלוח הזמנים, גם במקרה זה אני נותנת אמון רב יותר בגרסת המתלוננת. המתלוננת נתנה תיאור מפורט ביותר בנוגע לפגישה זו, הכולל תיאור מעשים ומשפטים, שחלקם פורטו לעיל, וסיפרה על כך גם לבנות משפחתה. ריבוי הפרטים מעיד שמפגש זה לא היה פרי דמיונה. גם עדות העובדת הסוציאלית, לה סיפרה המתלוננת כבר בזמן אמת על מספר פגישות, מעידה על כך שנראה שהיו יותר משתי הפגישות אותן מאשר הנאשם. ומעל הכול - לו רצתה המתלוננת להעליל על הנאשם עלילות, מדוע היה עליה להמציא מפגש נוסף? האם לא די היה בשני המפגשים הראשונים אשר לגבי קיומם אין מחלוקת? כל אלה מתווספים לאותות האמת שניכרו בשעת העדות הארוכה שמסרה המתלוננת, כפי שפורט לעיל.

35. על כן אני קובעת כי התקיים בין הצדדים מפגש שלישי, כפי שמסרה המתלוננת.

סיום הקשר

36. בנושא זה מסכימים שני הצדדים, שאת סיום הקשר יזמה המתלוננת.

37. לדברי המתלוננת, לאחר המפגש השלישי נערכו ביניהם שיחות טלפון נוספות בהן הנאשם חזר ואמר לה שהיא יודעת "רק לקחת ולא לתת". מיום ליום היא הבינה שהקשר הזה רע לה ושאף אם הייתה מוכנה להתפשר ולהיות עם גבר מבוגר ונשוי, היא לא מוכנה להתפשר אם מדובר בדבר שמכאיב לה. היא עברה תקופה קשה בה רצתה להיפרד מהנאשם אך לא היה לה כוח לעשות זאת. היא התקשרה אליו הרבה פעמים כדי להפסיק את הקשר אך לא הייתה מסוגלת. לאחר זמן מה, ביום 17.5.04, התקשרה לנאשם והודיעה לו שהיא לא רוצה להמשיך בקשר. יכול להיות שבאותו יום שלחה אליו גם כמה הודעות SMS. הנאשם ענה: "טוב", וניתק. בהמשך כתבה ביומנה בתאריך זה: "אני ואורי נפרדנו".

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

לאחר זמן מה הנאשם התקשר אליה, אמר לה שהיא חשובה לו ושהקשר ביניהם טוב, אך היא ענתה שהיא לא רוצה את הקשר והיא בטוחה בכך. הנאשם ניסה לשכנע אותה ואף הציע מפגש לסיום: "שאני אטעם אותך בפעם האחרונה, שאני ארגיש אותך" (עמ' 47), אך היא סירבה. הנאשם הדגיש לה לא לספר על הקשר ביניהם לאף אחד. זמן מה לאחר שהקשר נותק היא סיפרה עליו לש' אחותה, וכך התפוצצה הפרשה.

38. לגרסת הנאשם, הן במטרה והן בבית המשפט, לאחר הפגישה השנייה שהתקיימה ביניהם היו עוד כמה שיחות טלפוניות, שבאחת מהן אמרה לו המתלוננת שהיא רוצה לסיים את הקשר. הוא ענה שאין בעיה. לדעתו המתלוננת עשתה זאת כי חשבה שאם תגיד לו שהיא לא רוצה יותר בקשר, זה ימשוך אותו. אך מרגע שהיא אמרה לו שהיא לא רוצה יותר בקשר - מבחינתו היא כבר לא הייתה קיימת.

יום או יומיים לאחר מכן המתלוננת שלחה לו הודעת SMS אך הוא לא הגיב. המתלוננת התקשרה והוא לא ענה, וכך נותק הקשר לחלוטין. הוא לא שמע יותר מהמתלוננת והמשיך בחייו עד שנעצר, כשנה לאחר מכן.

חיזוקים לגירסת המתלוננת:

39. מעבר לפירוט שניתן לגבי האירועים השונים, ולהתייחסות להתרשמות מעדותה של המתלוננת, ישנם בחומר הראיות חיזוקים לעדותה של המתלוננת, הן בתאור מצבה הנפשי בתקופת הקשר עם הנאשם ולאחר מכן, והן בעדותה של עובדת סוציאלית שהיתה בקשר עם המתלוננת בתקופה הרלוונטית.

מצבה הנפשי של המתלוננת

40. על מצבה הנפשי של המתלוננת בתקופת הקשר עם הנאשם ולאחריה, ניתן ללמוד בצורה הטובה ביותר מעדותה של אחותה ש'. ש' העידה שבאותה תקופה התגוררה עם בעלה בבית הוריה, והייתה בקשר מצוין עם המתלוננת. המתלוננת תמיד הייתה מוקפת

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

בחברים, ובשלב מסוים בשנת 2004, חושבת שזה היה בסביבות חודש אפריל, אמא שלהן הפנתה את תשומת לבה למתלוננת, לכך שמשוהו "עובר עליה". המתלוננת הפכה למסוגרת, פחות חברותית, עצבנית. פתאום לא ירדה לאכול איתם ארוחת ערב. הפסיקה ללכת איתה לכל מיני מקומות, לא הייתה נחמדה, בכתה הרבה והיו לה התפרצויות זעם. תחילה חשבה שזה קשור לבגרויות. אבל אמא שלה דחקה בה ללכת לשוחח עם המתלוננת. היא ניסתה מספר פעמים לדבר עם המתלוננת אך המתלוננת לא רצתה לשתף אותה.

באחת הפעמים בהן הציעה למתלוננת לצאת יחד, המתלוננת הסכימה והן נסעו לבית קפה בעין כרם. זה היה ביום 7.7.04. תחילת השיחה הייתה רגילה, עד שש' שאלה את המתלוננת מדוע חברות פחות באות אליה ומה קרה. אז פרצה המתלוננת בבכי וסיפרה לה שהכירה גבר באינטרנט. ש' אמרה לה שזה בסדר והיא יכולה לספר לה הכול אך המתלוננת בכתה מאד והייתה מבוישת. לאט לאט סיפרה לה המתלוננת שהכירה באינטרנט גבר מבוגר, בן 50, נשוי ואב לילדים שכינה עצמו בשם ברק. היא סיפרה כי נפגשו 3 פעמים: בקניון, בעין חמד ובשורש, ואף היה ביניהם מגע מיני. היא סיפרה שהיה ביניהם מין אוראלי, שהוא אמר לה לבלוע, נגע לה בחזה ודחף אצבעות. העידה על חוויות מיניות מזעזעות. סיפרה שהקשר הסתיים ביוזמתה. לאחר מכן המשיכו להתכתב קצת דרך SMS, ובהמשך הוא התקשר אליה שוב והיא לא רצתה, וכך נפסק הקשר.

ש' העידה כי היתה מזועזעת, וחשבה על כך שהוא יכול להיות בגיל של אביה. היא שאלה את המתלוננת האם היא בטוחה שהנאשם ידע שהיא בת 15, והמתלוננת ענתה שכן והוסיפה שהוא אמר לה שלא ישכב איתה עד שתהיה בת 16. המתלוננת סיפרה שבתחילה אמרה לו שהיא בת 17 אך כשעברו לשוחח בטלפון סיפרה לו את האמת. היא שאלה האם הם שכבו והמתלוננת ענתה בשלילה. המתלוננת גם סיפרה לה שהנאשם אמר לה שהיה עם עוד בנות, גם קטנות יותר. המתלוננת פחדה מאד, בכתה ואמרה שהוא יודע איפה היא גרה והיא מפחדת. היא אמרה למתלוננת שצריך לדווח למשטרה כדי למנוע ממנו לעשות זאת לבנות נוספות.

ש' העידה שלמתלוננת יש דימוי עצמי נמוך בשל בעיית משקל, ולא היה לה לפני כן קשר עם בנים. לדבריה: "אני בטוחה שהקטע של הדימוי העצמי וכל הבלגן הזה זה מה שהוביל אותה לזה" (עמ' 138).

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

בהמשך העידה ש' ששכנעה את המתלוננת לספר את הכול לאמן, ובזמן שהן שוחחו היא עלתה בגניבה לחדרה של המתלוננת, לקחה את הטלפון הסלולארי שלה והסתכלה על הדואר הנכנס. ראתה כל מיני הודעות SMS עם השם ברק. היו לה רק כמה דקות עד שהמתלוננת תגלה אותה ולכן נכנסה מהר להודעות. ראתה שהוא כתב לה שהוא רוצה לגמור כשהיא תהיה במקלחת שתתקשר אליו, רוצה שהיא תיגע בעצמה, שהוא ידבר איתה ויסביר לה איך.

עוד העידה ש' שמצבה הנפשי של המתלוננת אחרי הגילוי היה קשה, והמשפחה החליטה לערב פסיכולוג. המתלוננת נפגשה עם פסיכולוג תקופה ארוכה, לאחר מכן זה נפסק אך לאחרונה, בשל מתן העדות, היא חזרה למספר טיפולים. לדבריה, הפרשה משפיעה על המתלוננת עד היום, והורידה לה עוד יותר את הביטחון העצמי. במשפחה הם שוחחו על איך לשפר את המצב של המתלוננת, אך לא שוחחו על פרטי האירועים.

לדברי העדה, כל המשפחה הייתה במצב קשה מאד, בכו הרבה ושוחחו על מצבה של המתלוננת. לאחר זמן מה החליטו לשנות אוירה, והיא והמתלוננת נסעו לשבת לדירת אחותן מ', שהייתה אז בחודש השביעי להריונה. כל השבת שוחחו על מצבה הקשה של המתלוננת, על הדימוי העצמי, על החברות שהתנתקו. בכו הרבה. אולי דיברו על פרט אחד מהאירועים אך בגדול דיברו רק על המתלוננת ומצבה ולא על פרטי האירועים. בסוף השבת החלה מ' להרגיש צירים, ולמחרת ילדה פג שכתוצאה מכך הוא סובל כיום משיתוק מוחין.

בנוגע לחקירה, העידה שהיא נחקרה אחרי המתלוננת ולאחר מכן נחקרה מ' אחותן. במשטרה לא סיפרה העדה על הודעות ה-SMS שראתה, לא היה לה הסבר לכך, יתכן שבשל היותה נסערת שכחה לספר.

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

41. אמה של המתלוננת העידה דברים דומים.

העידה שהמתלוננת קשורה אליה ונהגה לשתף אותה בדברים רבים. בין השאר, נהגה לשתף אותה בתחושותיה הקשות בעניין המשקל שלה. המתלוננת הייתה ילדה חברותית ומצטיינת, אך באותה תקופה היא ראתה שמשהו לא בסדר איתה. המתלוננת הסתגרה, הייתה מצוברחת, בכתה הרבה, לא השתתפה בארוחות הערב, וכששאלה אותה מה קרה נהגה לענות שהיא עייפה. היא ניסתה לשאול אותה מה קרה אך המתלוננת לא רצתה לשתף אותה. המצב הגיע עד כדי כך שהיא התחילה לחשוש שהמתלוננת סובלת מבעיה גופנית ולכן היא עייפה, לכן פנתה איתה לרופאת משפחה שמצאה שהכול בסדר. אך המתלוננת המשיכה להסתגר, וחברות לא באו. גם באסיפת הורים אמר לה המחנך של המתלוננת שמשהו קורה לה וזו לא אותה התלמידה.

כן העידה האם שבאותה תקופה הגיע חשבון טלפון מנופח, וכשאף אחד מבני הבית לא אישר כי ביצע את השיחות, הודיעה שתוציא מספר חשבונות טלפון וכל אחד ישלם לעצמו. למחרת המתלוננת סיפרה לה שהיא ביצעה את רוב השיחות.

לכן פנתה לש' וביקשה ממנה לשוחח עם המתלוננת.

ש' לקחה את המתלוננת לבית קפה, וכשחזרו ראתה שהיא מאד נסערת, וכך גם המתלוננת. היא פרצה בבכי וביקשה מהמתלוננת שתספר לה מה קרה, המתלוננת לקחה אותה למקלחת, וסיפרה לה שהכירה מישהו מבוגר באינטרנט, שהוא גם בעל משפחה וילדים ושהיתה איתו. סיפרה ששמו אורי וברק. סיפרה שהוא ידע את גילה וסיפר לה שהיה גם עם ילדות קטנות יותר. הוא לא שכב איתה ואמר לה שעד גיל 16 לא ייעשה זאת. אבל הוא החדיר אצבעות לאיבר מינה, ליטף ונישק. המתלוננת סיפרה לה על 3 מפגשים, בפעם הראשונה בקניון. סיפרה שהנאשם אמר לה "את תאהבי אותי ואני אוהב את אשתי". לא יודעת למה היא המשיכה להיות איתו. סיפרה שהיא מפחדת וניתן היה לראות זאת עליה.

האם הוסיפה שהיא ידעה שהמתלוננת לא רוצה לספר לה את כל הפרטים כי היא ידעה שיהיה לה קשה.

האם העידה שבסוף השיחה התקשרה למ', הבת הבכורה, וביקשה ממנה להשיג למתלוננת פסיכולוג.

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

כשמצאו למתלוננת פסיכולוגית, הם שאלו את הפסיכולוגית האם היא חושבת שהמתלוננת יכולה לעמוד בחשיפת הפרשה. מאחר שהיא הייתה במצב נפשי קשה, החליטו לא לחשוף את הפרשה, גם לא לבני משפחה רחוקים יותר או חברים, ולתת דיווח בלבד במשטרה.

מאוחר יותר פנו אליה מהמשטרה וביקשו שהמתלוננת תיתן עדות, והיא עשתה זאת. באותו יום, כשהנאשם הגיע לעדות, ירקה עליו ואמרה לו שהוא מלוכלך וסוטה. היא עצמה נחקרה מספר ימים לאחר המתלוננת וש', אך בימים שחלפו הן לא דיברו על פרטי האירועים. שוחחו רק על מצבה הנפשי של המתלוננת ושל כל המשפחה.

האם העידה שהמתלוננת היתה בטיפול נפשי זמן רב מאד, ולמעשה עד עצם היום הזה. לדבריה היא זוכרת שיום אחד נכנסה לחדר שלה וחייטטה בחפציה כי פחדה, ומצאה מכתב המדבר על התאבדות. הפסיכולוג אמר שהמתלוננת "שבר כלי". היא פחדה שהעניין יפגע לה בגיוס המתקרב ולכן לא סיפרה על כך במשטרה. גם לא רצו לערב את החברות של המתלוננת שידעו מהעניין, כי רצו להשתיק את הפרשה.

42. האחות מ', שהינה קרמינולוגית במקצועה, העידה דברים דומים בנוגע למצב הנפשי של המתלוננת לפני חשיפת הפרשה, אך ציינה שבאותה תקופה לא התגוררה בבית כך שלא ראתה את המתלוננת מידי יום. בשלב כלשהו ידעה שאמה בקשה מש' לשוחח עם המתלוננת, ויום אחד הן הלכו לבית קפה והמתלוננת פתחה את הסיפור ובכתה מאד, ממש התפרקה. כשהן חזרו הביתה המתלוננת סיפרה גם לאמא שלהן, ואז האם התקשרה אליה. האם סיפרה לה בטלפון שהמתלוננת הכירה גבר מבוגר באינטרנט איתו נפגשה כמה פעמים וגם נגע בה. סיפרה שהמתלוננת מפוחדת מאד.

מיד לאחר השיחה עם האם היא ביקשה לשוחח עם אביה וביקשה ממנו להוציא פלט שיחות טלפון ולסמן מספרים משמעותיים. כשהגיעה למספר אחד שהיו בו שיחות רבות, התקשרה וענה לה קול מבוגר ועצבני. היא שאלה לאן הגיעה והגבר ענה לה שהוא לא מוסר פרטים. היא הציגה עצמה בפרטים אחרים וניסתה לברר את שמו, אך הוא סירב וניתק את הטלפון. מ' התקשרה לידיד וביקשה שיברר לה את פרטי בעל המספר, וכך גילתה את שמו של הנאשם.

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

למחרת הגיעה לבית ההורים ופגשה את המתלוננת שלא הפסיקה לבכות: "אני לא זוכרת שראיתי את אחותי בחיים ככה. במצב נפשי קשה מאד. מאד". המתלוננת סיפרה לה על פרטי המקרה, סיפרה ששמו ברק, הוא גר במרכז, מתעסק בצילום, מדריך צלילה באילת. סיפרה שאמר לה שיצא עם בחורות צעירות ממנה אבל שלא תדאג כי לא ישכב איתה לפני שתהיה בת 16. סיפרה על השיחות הטלפוניות המיניות. סיפרה לה שהוא יודע איפה היא גרה והיא מפחדת. סיפרה שנפגשו 3 פעמים.

ש' קראה לה לראות הודעות SMS מהטלפון של המתלוננת. לא זוכרת למה לא סיפרה את זה במשטרה. באותו יום היתה מוצפת ונסערת ולא זוכרת מה אמרה ומה לא, "אבל את ה-SMSIM בפירוש אני ראיתי, בפירוש אני ראיתי וזה היה הדבר שאני לקחתי מאד ללב. שראיתי את זה לא יכולתי להמשיך לקרוא את זה" (עמ' 208). כשהגיעה למשטרה לא הביאה איתה את ה-SMS שראתה כי לא התכוונה כלל למסור עדות אלא רק לדווח על הנאשם. הלכה כדי להגן על המתלוננת ובכלל לא חשבה להביא את הפלאפון. בהמשך שוחחה גם עם ש' ועם אימן. לאחר מספר שיחות עם המתלוננת החליטה להעלות את כל הפרטים ששמעה על הכתב, כדי שלא תשכח. וכך כתבה את ת/7. הפרטים נלקחו ממה ששמעה מהמתלוננת ומהדברים שראתה ביומנה השבועי. יכול להיות שקצת התבלבלה בתאריכים. בסוף השבוע אותו בילתה בביתה יחד עם ש' והמתלוננת, שוחחו על מה שקרה אך התמקדו בעיקר במצב הנפשי של המתלוננת. רצו להסתכל קדימה.

43. על מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת ניתן ללמוד גם מעדותה של השוטרת שרית סבג, שחקרה אותה ותיארה שהמתלוננת הייתה נסערת וכל הזמן בכתה עד שלא ניתן היה בכלל לגבות ממנה עדות. רק אחרי מספר רב של שעות ועמודי חקירה הבינו בכלל מה אירע. למתלוננת היה קשה לדבר והיא בכתה ובכתה, וכדבריה: "אין לי דרך אחרת לתאר איך בחורה שמנסה לתאר מצב כזה, או סוג כזה של עבירות, הגיבה, אבל היא הייתה נראית שהיא מצויה במצב נפשי קשה" (עמ' 253).

44. וכך עולה גם ממזכרים שנכתבו ביום 5.12.04 בו נחקרה המתלוננת והתקיים העימות.

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

ממזכר שכתב רפ"ק אלי כהן עולה שלפני העימות המתלוננת בכתה ואמרה שהיא מפחדת. הוא הרגיע אותה והסביר לה שהיא צריכה להיות בעימות לבד, אך המתלוננת בכתה שוב. גם בסיום העימות המתלוננת פרצה בבכי (ת/26). וכך גם במזכר של השוטרת שרון דהוקי (ת/31) בו נאמר שלפני העימות הסבירה למתלוננת, יחד עם החוקרת שרית סבג, על העימות ואז: "המתלוננת פרצה בבכי, רעדה מאד ואמרה כי היא מפחדת לראות את אורי בורדה. הסברנו לה שאין לה ממה לפחד, ושהוא לא יעיז לגעת בה. שאלנו אותה ממה בדיוק היא מפחדת, והיא ענתה בקול רועד שהיא לא מסוגלת לראות אותו, שהוא הרס לה את החיים ושהיא פוחדת מעצם הנוכחות שלו".

45. עדויות רבות אלה, מגורמים שונים, על מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת, הן בתקופה בה הייתה בקשר עם הנאשם והן בתקופה בה נחשפה הפרשה, מעידות כאלף עדים על אמינותה ואמיתות גרסתה.

אל מול עדויות קשות אלה נותן הנאשם סברה משלו: לטענתו, המתלוננת התאהבה בו, ובעובדה שיש לה חבר בוגר, מדריך צלילה. אך משהבינה שהוא לא יהיה איתה ושלא יהיה ביניהם קשר רציני, החליטה לנתק את הקשר ולנקום בו. בנוסף, גם היתה צריכה להסביר לבני משפחתה מדוע היתה בקשר עם אדם מבוגר. לכן סיפרה בדיות על הקשר ביניהם. אך משנאלצה לעמוד במשטרה ובבית המשפט ולמסור את גרסתה השקרית לאירועים, התביישה ואולי אף סבלה מייסורי מצפון. ולכן בכתה כל כך. טענה זו איננה מקובלת עלי.

ראשית, כאמור, גם לגירסת הנאשם, המתלוננת היא זו שהחליטה על ניתוק הקשר ביניהם. בנסיבות אלה אין יסוד להניח שתרצה לנקום בו.

שנית, התאורים שמתארת המתלוננת את המעשים הם תאורים "חיים" ביותר, תאורים רבים, מגוונים ואמיתיים, תאורים שקשה להאמין שילדה כבת 15-16 תדע לבדות מליבה, גם אם ידעה, כדבריה, לזייף אורגזמה, אלא אם אכן חוותה את הדברים.

שלישית, התאורים שמסרו בני משפחתה של המתלוננת והתאורים שמסרו השוטרים בנוגע למצבה הנפשי של המתלוננת, הם תיאורים קשים ביותר, החל ברעידות, בכי בלתי

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

פוסק ועוד. מדובר בתאורים המשקפים טראומה קשה ולא ייסורי מצפון או בושה כטענת הנאשם.

גם בעת שהמתלוננת העידה ניתן היה להתרשם ממצבה הנפשי הקשה. לא נראה היה כי מדובר בעדות מתוך רצון לנקמה לפיכך אני דוחה טענה זו של הנאשם.

46. חיזוק נוסף לגרסתה של המתלוננת ניתן למצוא בעדותה של יעל ברק (להלן: "יעל"), העובדת הסוציאלית עימה הייתה המתלוננת בקשר.

על פי עדותה של יעל, היא עובדת עם נערות במצוקה בלשכת הרווחה של מבשרת ציון. כחלק מפעילות הלשכה, מופעל במבשרת ציון "בית קפה ייעוצי" בו נמצאים עובדים סוציאליים הנפגשים עם בני נוער.

יעל העידה שהעובדת הסוציאלית המפעילה את בית הקפה פנתה אליה וביקשה ממנה שתפגש עם נערה צעירה כבת 14, שנמצאת בסיכון ונראה שיש לטפל בה מעבר לטיפול הניתן בבית הקפה. העובדת הסוציאלית מבית הקפה מסרה ליעל ברק שחברותיה של הנערה הגיעו לבית הקפה וביקשו לדווח על חברתן, בת 14, תלמידת כיתה ט', המקיימת קשר עם גבר בן 40+ אותו הכירה באינטרנט.

יעל נפגשה לראשונה עם הנערה, היא המתלוננת, בבית הקפה, ובתחילת הפגישה נכחה גם חברה של המתלוננת בשם מ'. בתחילה המתלוננת לא הסכימה למסור אפילו את שם משפחתה או את מקום מגוריה. הן שוחחו בתחילה באופן כללי על בית הספר, ובסיום הפגישה הגיעו לסיכום מה יהיו הנושאים עליהם ידברו. היה ברור לשתיהן מה נושא השיחה, אך בתחילה הדבר לא נאמר במפורש. הן קבעו להיפגש שוב שבוע לאחר מכן.

במפגש השני החלו לדבר על הקשר עם הנאשם. הן שוחחו על כך שהמתלוננת בת 14 בלבד ומתראה עם אדם מבוגר, דיברו על הסיכון שבעניין, הן על הסיכון שבהכרת אדם דרך האינטרנט והן על הסיכון הקיים בקשר עם אדם מבוגר. המתלוננת סיפרה ליעל ברק שהקשר ביניהם נוצר באינטרנט וכלל מפגשים בקניון ומחוצה לו, במשך פעם פעמיים בשבוע. המתלוננת מסרה שהקשר כולל גם קשר טלפוני יומיומי, לעיתים אף פעמיים ביום. המתלוננת סיפרה שכיף לה בקשר כי הנאשם נחמד והם מדברים סתם.

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

יעל העידה כי ראתה בעייתיות בקשר שכן מצד אחד המתלוננת תיארה קשר חברתי אך מצד שני היא הביעה פחד ותיארה תחושה לא נעימה. המתלוננת סיפרה על אירוע בו ישבה עם הגבר בעין חמד והגבר הציע לה לבוא איתו לבית של חבר שלו, אך היא חששה וסירבה. לאחר שהמתלוננת סיפרה לה על כך, הן כרתו ביניהן חוזה, בעל פה, בו התחייבה המתלוננת לא ללכת לבית שהיא לא מכירה עם אדם זה, וכי הם נפגשים רק במקומות פתוחים. כן שוחחה עם המתלוננת על אמצעי מניעה, אונס ומחלות.

המתלוננת גם סיפרה על מין אוראלי שהתבצע ברכב, ותיארה פגישה בקניון עם חברה או שתיים שדאגו לה. המתלוננת דיברה הרבה על הדימוי העצמי נמוך שלה שנובע מהמראה החיצוני שלה, ועל כך שמעולם לא הייתה לה מערכת יחסים עם בני גילה.

יעל תיארה שהמתלוננת נראתה בגילה, הייתה חייכנית, נחמדה ורצינית ועשתה רושם חיובי, אך נתנה תחושה של ביישנות עם דימוי עצמי נמוך.

היא העידה שמהשיחות עם המתלוננת הרגישה שהמתלוננת מרגישה מאולצת במפגשים איתה, אולי כי החברות לחצו עליה. כן ציינה שהמתלוננת הייתה נבוכה ולא רצתה לשתף בפרטים רבים מידי מהקשר עם הנאשם. היא אמרה למתלוננת שאם היא מרגישה סכנה, עליה לדווח למשפחה או למשטרה. המתלוננת חששה מאד מדיווח והזהירה את יעל שאם היא תדווח עליה, היא לא תראה אותה יותר.

לבסוף הקשר ביניהן נגמר לאחר שהמתלוננת הודיעה לה שהיא הבינה שהקשר שלה עם הנאשם גורם לה לבעיות חברתיות, והיא החליטה שהקשר עם חברותיה עדיף לה על הקשר עם הנאשם, ולכן החליטה לנתק את הקשר עם הנאשם. וכך נותק גם הקשר ביניהן. לאחר מכן גם קיבלה יעל דיווח מבית הקפה שהחברות סיפרו שהקשר נותק.

יעל הדגישה שהמתלוננת הייתה מאד אמינה בעיניה, ולדעתה אחד הדברים שגרמו למתלוננת לנתק את הקשר עם הנאשם, הוא העובדה שהמתלוננת לא יכלה לשקר לה יותר, ואם הקשר היה ממשיך היא לא הייתה יכולה לומר לה יותר שהכול בסדר ואין ביניהם כלום. המתלוננת לא נראתה לה מניפולטיבית.

כן הדגישה שברור לה שהתקופה בה שוחחה עם המתלוננת, הייתה התקופה בה נפגשה המתלוננת עם הנאשם. לדבריה לא יכול להיות שהמתלוננת יצרה איתה קשר לאחר שכבר ניתקה את הקשר עם הנאשם. ולכן אם יש חוסר תיאום בין התאריכים שמסרה במשטרה

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

לבין התאריכים בה התבצעו האירועים, זה נובע מכך שכנראה התבלבלה במשטרה בתאריכים.

במסגרת עדותה של יעל הוגשה ההודעה שמסרה במשטרה ביום 15.12.04 (ת/2) בה מתוארים הפרטים שמסרה בבית המשפט, וכן דו"ח שכתבה יעל למשטרה ביום 5.12.04 בו תיארה בקצרה את הקשר בין המתלוננת לנאשם ואת הסכנה בכך.

דבריה של יעל, אשר שמעה את הפרטים מהמתלוננת "בזמן אמת", מחזקים את עדותה ואת מהימנותה של המתלוננת ומעידים על אמיתות דבריה.

טענת ההגנה של הנאשם - הצלקת

47. אל מול גרסת המתלוננת המחוזקת בעדויות בנות משפחה והעובדת הסוציאלית בדבר תלונתה של המתלוננת לפנייה, ניצבת גרסתו של הנאשם ובה טענה מרכזית אחת לתמיכה בגירסתו: הצלקת על איבר מינו.

להוכחת טענתו בדבר קיומה של הצלקת הגיש הנאשם חוות דעת של אורולוג, ד"ר בן חיים, בה נאמר כי בבדיקה שנערכה לנאשם במרפאה, נמצאה: "צלקת גסה באיבר המין מתחת לעטרה... באורך של כ-4 ס"מ ורוחב של כ-4 מ"מ". כן קבע האורולוג כי: "לדעתי, צלקת זו... ברורה ובולטת וצפויה לבלוט אף יותר בעת זקפה" (נ/3).

ד"ר בן חיים העיד גם בבית המשפט, חזר על דבריו האמורים בחוות הדעת, והוסיף שהצלקת בולטת וכי ניתן להבחין בה גם במראה וגם במגע. כן הוסיף שישנה סבירות נמוכה מאד שמי שמבצעת מין אוראלי באור יום מלא, לא תבחין בצלקת (עמ' 378).

המתלוננת, כאשר נשאלה בבית המשפט האם ראתה את איבר המין של הנאשם מקרוב, ענתה שראתה אותו מקרוב מאד, ומשנשאלה האם ראתה עליו סימן מיוחד, ענתה בשלילה (עמ' 90). לפיכך, טוען הנאשם, לא מתקבל על הדעת שהמתלוננת ביצעה בו מין אוראלי

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

ולא ראתה את הצלקת על איבר מינו. ומשהודתה שלא ראתה כל סימן מיוחד על גופו, עולה מכך שמין אוראלי לא התקיים.
 כן טוענת ההגנה כי לא ייתכן שהמתלוננת, אשר מתארת את פגישותיה עם הנאשם בפירוט רב תוך מתן דגש לריחות ולצבעים - תשכח פרט חשוב זה.
 לאור כל אלה, טוען הנאשם, משהודתה המתלוננת שלא ראתה כל סימן מיוחד על גופו - מובן מאליו שהמין האוראלי כלל לא התקיים.

טענה זו של הנאשם איננה מקובלת עלי.

ראשית, לגבי המתלוננת עצמה, מדובר בנערה צעירה ביותר, אשר טענה, וטענה זו מהימנה עלי, כי לפני הקשר עם הנאשם לא היה לה כל קשר עם בחור. המתלוננת העידה כי היא מעולם לא התנשקה ומכך וודאי שמעולם לא ראתה איבר מין של גבר. עובדה זו עולה גם משני משפטים תמימים שאמרה המתלוננת בבית המשפט, שנבעו מעומק ליבה וכלל לא התייחסו לטענות הנאשם ולא ניסו לסתור אותן:

כאשר תיארה המתלוננת כיצד במפגש האמור אמר לה הנאשם להסתכל על איבר המין שלו, היא מתארת כיצד הזיזה את הראש, והוסיפה: "זה לא משהו שידעתי, זה לא משהו שהכרתי, ונורא פחדתי" (עמ' 39).

וכאשר היא נשאלת על ידי ב"כ הנאשם בחקירה הנגדית האם ראתה את איבר המין של הנאשם, ענתה שראתה אותו מקרוב מאד והוסיפה: "לא ראיתי שום דבר כזה לפני" (עמ' 90).

לכן, אין כל תימה בכך שנערה צעירה שמעולם לא ראתה איבר מין זכרי, ואין לה למה להשוות, לא תשים לב לצלקת ולא תדע שזהו אינו חלק רגיל מאיבר המין.

זאת ועוד, ד"ר בן חיים, כאשר נשאל על כך, ענה שאינו יודע האם נערה שזהו ניסיונה המיני הראשון, תשים לב לצלקת, ואף הוסיף: "זה בהחלט נקודה לשיקול" (עמ' 378).

שנית, המתלוננת חזרה פעמים רבות על כך שפחדה באותה סיטואציה, שנגעלה ממה שדרש ממנה הנאשם לעשות, שרצתה להקיא, ושבאופן כללי לא רצתה להיות שם. לכן אין זה פלא שלא בחנה לפרטים את איבר המין של הנאשם ולא ניסתה לבדוק איך הוא נראה והאם יש בו משהו שונה. כל זאת נכון בבחורה מנוסה, לא כל שכן במתלוננת חסרת הניסיון המיני.

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

שלישית, המתלוננת תיארה כי בפעם הראשונה נחשפה לאיבר מינו של הנאשם כשהיו בעין חמד והנאשם הזיז את תחתוניו והראה לה את איבר מינו. משנשאלה כמה זמן עבר מרגע זה ועד הרגע שעבר במקום עובר אורח והנאשם נבהל ונסע מהמקום, ענתה שזה היה מיד (עמ' 109). הפעם השנייה בה היא נחשפה לאיבר המין, היתה בחניון בקניון הראל שם היא נדרשה לבצע בו מין אוראלי. המתלוננת תיארה פעמים רבות את המקום בו היו, ותיארה כי מדובר בחניון סגור, והנאשם החנה את הרכב במקום מבודד בחניון. תיאור זה מלמד על מקום חשוך, ובוודאי קשה יותר להבחין בצלקת במצב כזה, כפי שמאשר האורולוג עצמו (עמ' 378). גם באירוע נשוא האישום השני קרו הדברים מהר, כפי שיתואר בהמשך, כך שסביר שהמתלוננת לא בחנה בעיון את איבר מינו של הנאשם.

דהיינו, לא מן הנמנע שהמתלוננת אכן לא ראתה את הצלקת.

רביעית, גירסת הנאשם במה שנוגע לצלקת עלתה לראשונה בבית המשפט.

ב"כ הנאשם טענה כי הדברים עלו רק לאחר שהנאשם עבר על עדותה של המתלוננת בבית המשפט. ואולם, עיון בהודעות שמסר הנאשם במשטרה מגלה כי טענה זו אין בה כדי להסביר את העובדה שנושא הצלקת לא עלה קודם לכן - כבר בהודעה מיום 5.12.04 (ת/12) נשאל הנאשם האם נכון שבמפגש השני הוציא את איבר מינו ודחף את ראשה של המתלוננת לכיוונו ולאחר מכן שם את איבר המין שלו בתוך פיה, והנאשם משיב על כך בשלילה (עמ' 7 לת/12).

בשלב זה ניתן היה לצפות שהנאשם יעלה את נושא הצלקת באיבר מינו. אך הנאשם משיב רק: "לא, זה לא נכון". רק מאוחר יותר, לאחר שהחלו כבר ההליכים, נזכר הנאשם בצלקת והחליט להעלות טענה זו שהינה טענה כבושה.

מכך ניתן להסיק שככל הנראה גם לנאשם לא היה כל כך ברור שמי שטוענת לקיום מגעים מיניים, כטענת המתלוננת, חייבת לשים לב לצלקת.

לפיכך אני קובעת כי אין בעובדה שהמתלוננת לא התייחסה בעדותה לצלקת כדי לפגום במהימנותה.

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

טענות נוספות של הנאשם:

48. הנאשם טוען לסתירות מהותיות בין הגירסה שמסרה מ' במסרה לבין זו שמסרה בבית המשפט.

לדבריו, בפעם הראשונה בה פנתה מ' למסרה, ביום 22.7.04, היא מסרה פרטים שונים מהותית מהפרטים אותם מסרה לאחר מכן בהודעה המפורטת במסרה, ומהפרטים שמסרה בבית המשפט. כן ציין כי הפרטים המאוחרים שמסרה מ' הם פרטים התואמים במדויק לפרטים שמסרה המתלוננת, כאשר הפרטים הראשונים שמסרה, אינם דומים לעדות המתלוננת. בכך, טוען הנאשם, יש כדי לפגוע באמינותה של מ'.

ואולם, מקריאת הפרטים הראשונים שמסרה מ' במסרה, איני רואה הבדל גדול מהפרטים שמסרה לאחר מכן. מהמזכר שנרשם מיד לאחר מכן (ת/8) עולה שמ' מסרה שהמתלוננת הכירה את הנאשם באינטרנט, הם נפגשו בקניון והיא אמרה לו שהוא מבוגר יותר משחשבה, בפגישה נוספת הוא הכריח אותה לבצע בו מין אוראלי ולבלוע את הזרע, בהזדמנות אחרת "דחף את ידיו לאיבר מינה", ובמקביל הוא השתלט עליה פסיכולוגית.

כל אלה, כאמור, אינם שונים מהותית מהדברים שמסרה מ' בהמשך. כמו כן אין לשכוח שבפעם הראשונה בה הגיעה מ' למסרה, היא רק מסרה פרטים כלליים על הפרשה כדי שיאתרו את הנאשם ולא התכוונה כלל להגיש תלונה (כפי שמצוין במפורש במזכר), כך שבדאי אין לצפות שבשלב זה תיכנס לפרטי פרטים של המקרה.

49. עוד טען הנאשם בנוגע להודעות SMS שראו, כביכול, ש' ומ'.

לדברי ש', כמפורט לעיל, בזמן בו סיפרה המתלוננת לאימן על שאירע לה עם הנאשם, היא עלתה לחדרה של המתלוננת וחיטטה בדבריה כדי למצוא ראיות לדברים. ואכן, בטלפון הסלולארי של המתלוננת היא ראתה הודעות SMS שנשלחו אליה מהנאשם, הודעות הנושאות תכנים מיניים. לדבריה היא ראתה את ההודעות למ'. מ' אישרה את הדברים.

ואולם, טוען הנאשם, לא מ' ולא ש' הזכירו עניין זה בחקירתן במסרה, כאשר מ' אף לא הזכירה זאת בפעם הראשונה שניגשה למסרה, שבועות ספורים לאחר שראתה, כביכול, את ההודעות. משנשאלו השתיים על כך בבית המשפט, טענו שתיהן שלא זכרו זאת במסרה. ש' טענה שקודם לכן סיפרה במסרה על בנה שנולד פגוע בשל האירוע, היא

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

היתה נסערת מאד וכנראה שכחה (עמ' 152-153), ומ' טענה שכאשר ניגשה לראשונה למשטרה רק רצתה למסור להם פרטים על הנאשם וכלל לא התכוונה למסור עדות ולכן לא נכנסה לפרטים אלו (עמ' 209), וכאשר נחקרה במשטרה הייתה מוצפת ונסערת וכנראה שכחה (עמ' 208).

בנוגע לפרטים הראשונים שמסרה מ' במשטרה אני מקבלת את גרסתה שלא התכוונה למסור עדות ולכן לא מסרה את כל הפרטים שידעה, אך בנוגע להמשך החקירה, אכן תמוה כיצד פרט חשוב זה נשמט בזמן החקירה הן מזיכרונה של ש' והן מזה של מ'. ואולם, מאחר וגרסתה של המתלוננת נמצאה אמינה ויש לה די תימוכין גם ללא הודעות אלה, ומאחר שלמעשה אין מחלוקת כי היו חילופי הודעות SMS בין המתלוננת והנאשם, אין לכך השלכות של ממש. מכל מקום, על אף התמיהות, לאור התרשמותי מעדותן של האחיות, אינני רואה בכך פגיעה של ממש באמינותן.

טענות הנאשם בדבר מחדלי חקירה:

50. לנאשם טענות שונות לגבי התנהלות המשטרה בחקירת התלונה. מדובר בטענות בדבר מחדלי חקירה אשר לטענת הנאשם פוגעים בהגנתו:
א. עדויות בנות משפחתה של המתלוננת אינן אמינות מאחר שהן שוחחו על עדויותיהן ותיאמו אותן טרם נחקרו.

כך, למשל, בבית המשפט העידו האחיות מ' וש' על הודעות ה-SMS שראו בפלאפון של המתלוננת, אך שתיהן לא מסרו פרט חשוב זה במשטרה. וכך גם הגרסה הראשונה שמסרה מ' במשטרה שונה לחלוטין מהגרסה הנוספת שהיא מוסרת בעת שנחקרה, גרסה שתואמת במדויק לגרסתה של המתלוננת.

ב. המשטרה כשלה בכך שנתנה למ' להתנות תנאים בנוגע לעדותה של המתלוננת, כמפורט לעיל, ובכך שיבשה למעשה את החקירה.

ג. המשטרה כשלה בכך שלא חקרה את חברותיה של המתלוננת ואת הפסיכולוגית עמה הייתה המתלוננת בקשר.

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

51. טענות הנאשם באשר למחדלי חקירה נוגעות ברובן להתנהלות משפחה של המתלוננת בהגשת התלונה. המשפחה, שהינה משפחה חמה, "מחבקת" מאוד, מעורבת מאוד, הכתיבה לא מעט את מהלכי החקירה, כל זאת מתוך דאגה לשלומה, כמו גם לשמה של המתלוננת.

תחילתם של דברים בכך שהוחלט, במשפחה, שלא לערב את המשטרה בענין. בסופו של דבר, ומתוך דאגה שמא יחזור על עצמו סיפור המתלוננת עם קטינות אחרות, פנו אחותה של המתלוננת ואביה למשטרה, "ליידע" בדבר האירועים, וזאת מבלי שהמתלוננת תתלונן ותמסור עדות מסודרת.

האחות מ' העידה כי כשהיא ובנות משפחה שמעו לראשונה על המקרה, הן החליטו שלא לגשת למשטרה כדי שלא לפגוע עוד במתלוננת. הן חששו שפרסום המקרה במבשרת יגרום למתלוננת נזק נוסף, והחליטו להשאיר את הפרשה בתוך המשפחה. אך בהמשך, מששמעה מ' את המתלוננת מספרת שהנאשם אמר לה שהיה גם עם בנות צעירות יותר, הבינה לדבריה שמדובר באדם מסוכן שיש לשמור על הציבור מפניו, ולכן החליטה לפנות לתחנת המשטרה כדי למסור להם את פרטיו.

ואכן, ביום 22.7.04 הגיעה מ', מלווה באביה, לתחנת המשטרה במגרש הרוסים, סיפרה בקצרה את סיפורה של המתלוננת, העבירה לשוטרים את פרטי הנאשם וביקשה מהם לעשות את הדרוש כדי למנוע ממנו לפגוע בנערות נוספות. כן ציינה כי המשפחה מתנגדת להגיש תלונה במשטרה כדי לא לחשוף את העניין. וכדברי השוטר שלומי בן-דור שכתב מזכר מיד לאחר מכן: "מ' ואביה של הנערה מוכנים לשתף פעולה עם המודיעין של המשטרה ולעזור בכל דבר, כל עוד הנערה נמצאת מחוץ לתמונה - תנאי הכרחי לשיתוף הפעולה" (ת/8) (ראה גם ת/28).

בסופו של דבר שוכנעה המשפחה כי יש מקום להעיד את המתלוננת, וכך נעשה, תוך מעורבות צמודה של בני המשפחה.

יחד עם זאת, התרשמתי כי על אף ההשגחה הצמודה של המשפחה, לרבות נוכחות האחיות בחקירתה של המתלוננת, המתלוננת מסרה גירסה אמיתית, תאור של האירועים שהיו, כפי שהיו.

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

זאת ועוד, העובדה שהמתלוננת ומשפחתה כלל לא רצו להתלונן נגד הנאשם, יש בה כדי להוסיף אמינות לתלונה, שכן לא מדובר בתלונה שנועדה להכפיש את שמו של הנאשם או להתנקם בו, אלא בתלונה שהוגשה משיקולים של טובת הציבור, כפי שראו זאת בני המשפחה.

52. בנוסף גם סירבו בני המשפחה למסור פרטים בדבר חברותיה של המתלוננת, אלה אשר ידעו על הקשר בין המתלוננת לנאשם, גם זאת כדי למנוע פרסום המקרה. בעדותה בבית המשפט הוסיפה מ' שלאחר ששמעה מהמתלוננת שסיפרה לחברה על הקשר שלה עם הנאשם, כעסה עליה: "כי אמרתי לה א' תקשיבי המשפחה את יודעת איך זה ילדים. היום את חברה שלה מחר את לא חברה שלה... אני התניתי עם המשטרה את הנושא הזה אני אמרתי להם תקשיבו כרגע יש לי אחות שאני רוצה להגן עליה, אני רוצה לשמור עליה. היא במצב לא טוב. אני לא רוצה שזה יהפוך להיות סיפור במבשרת עם השם שלה והכל... אבל חד וחלק א' היא תלמידת בית ספר, היא לפני גיוס. אני לא רוצה שזה יהפוך שיחת היום במבשרת... אני גם אמרתי לא'. אמרתי לה היום את חברה שלהם, מחר תריבו, לא תריבו. את לא יודעת. כאילו גיל ההתבגרות זה גיל הפכפך כזה. משפחה תמיד איתך ושומרת עליך. חברות את לא יודעת. מחר תריבי היא תרצה היא תספר. לא. מה את צריכה את זה? מה את צריכה את זה? מה את צריכה? אמרתי לה עכשיו את הנושא עכשיו אל תספרי לאף אחד יותר כלום" (עמ' 196-197).

מבחינת המשפחה ניתן להבין את התנהלותה של האחות מ'. המשפחה עשתה כל שביכולתה למנוע פרסום הפרשה ולהקל על המתלוננת ככל האפשר. מבחינת המשטרה, למעשה זו הועמדה בפני מצב נתון, ואם לא היתה נענית לדרישות המשפחה, לא היתה המתלוננת מעידה כלל וכלל.

המשטרה ניסתה למצות את החקירה. כך, כאשר מ' פנתה לראשונה למשטרה, דיווחה על המעשים והודיעה שאינה מעוניינת בהגשת תלונה, נאמר לה שבלי תלונה לא ניתן יהיה לעשות הרבה. כשהמשיכה מ' להציב תנאים כגון שהמתלוננת תעיד פעם אחת בלבד ושחברותיה לא יעורבו, אמר לה החוקר אלי כהן מפורשות: "הסברתי לה כי יתכן ונרצה אותה יותר מפעם אחת לגבי עימות אם היא לא תרצה לא נעשה עימות ולגבי החברות אני

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

רוצה לשמוע ממנה איך הן קשורות ולמה היא מסרבת שיופיעו במשטרה ובכל מקרה רצוי שקודם ניפגש היא אמרה לי שתדבר עם אחותה ותחזיר לי תשובה" (ת/28).

מעדותה של החוקרת שרית סבג ניתן לראות את ההתלבטות בה היו נתונים חוקרי המשטרה בנוגע לבקשות אלה. מחד, דרישות המשפחה היו הגיוניות ומובנות: "והם הסבירו לנו את ההיגיון, באמת היה הגיוני. התלמידות האלה לומדות איתה, מחר, מחרתיים היא צריכה להתמודד איתן. כשהן יעידו, הן יבינו בעצם על מה מדובר. והם חששו מזה מאוד" (עמ' 255). ומאידך, ברור כי ללא החברות יקשה על המשטרה להוכיח את אשמתו של הנאשם. שרית סבג העידה שבתחילה היה קשה לחוקרים לקבל את בקשות המשפחה והם התייעצו עם הפרקליטות (עמ' 254), אך בהמשך, כשהצדדים מסרו את גרסאותיהם ומשהוברר כי הנאשם לא מכחיש את הקשר ביניהם ושלטענותיה של המתלוננת יש תימוכין אחרים, החליטה המשטרה שעדויות החברות אינן הכרחיות וכדברי שרית סבג, לא על החברות "יקום ויפול דבר" (עמ' 255) וכן: "אני לא רואה גם היום, מה הרלוונטיות של החברות, במיוחד אחרי שהשלמנו את כל החקירה, מה הרלוונטיות של אותן חברות, שבאותו זמן, לא היה שום הכחשה של קשר ביניהם" (עמ' 265).

בסיכומו של דבר, מדובר אמנם במחדל חקירתי, אך הבסיס לו אינו נעוץ בפעילות שגויה של המשטרה אלא בסירוב של המשפחה למסור פרטים ובכניעה של המשטרה לתנאים אלה, בלית ברירה.

יתר על כן, בהעדר הכחשה של הנאשם לגבי הקשר עם המתלוננת, אין כיום חשיבות של ממש לעדות החברות. הראיה, גם ההגנה לא הביאה עדות אלה. מכל מקום, ההכרעה בתיק תיפול תוך שימת לב לדברים, אך בהתאם לראיות שכן הציגה המאשימה.

53. מחדל נוסף נוגע למעורבותה הרבה של האחות מ' בחקירה. כאמור, מ' התנתה את חקירתה של המתלוננת בכך שחברותיה של המתלוננת לא יעורבו. ואכן בסופו של דבר החברות לא נחקרו. לגבי העימות בין המתלוננת לנאשם, ביקשה כי העימות יהיה קצר. בנוסף דרשה שהמתלוננת תעיד פעם אחת בלבד.

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

מ' נכנסה עם המתלוננת לחקירה. היא התערבה בחקירה וכן עיינה בדפי העדות שנרשמו.

מ' העידה לגבי החקירה כי המתלוננת בכתה מאד ולא הסכימה להיכנס לחדר החקירות, ולכן היא ביקשה מהחוקרת להיכנס עם המתלוננת כדי שתירגע. העדה זכרה שהמתלוננת בכתה ואמרה לחוקרת שיש לה "בלק אאוט" והיא לא זוכרת את מספר הטלפון של הנאשם, ולכן היא הציעה לחוקרת להראות למתלוננת את מקשי הטלפון כדי שתזכר. כמו כן היא זוכרת שביקשה הפסקה כדי לאפשר למתלוננת לשות ולהירגע ושבזמן ההפסקה היא עצמה יצאה לאמא שלה, אבל הדגישה שמתלוננת לא יצאה איתה מחוץ לחדר.

העדה שרית סבג אישרה כי אכן במקרה זה הייתה מעורבות יתר של המשפחה, בצורה לא אידיאלית, וייתכן שנעשו בכך כמה טעויות. אך הוסיפה שהם ידעו שעם המשפחה הזו, אם לא יהיו רכים ועדינים לבקשות, לא יהיה תיק (עמ' 272). היא מודעת לכך שהמשטרה לא פעלה בחקירה זו בצורה הכי מצוינת, אך היא חושבת שהם עשו את כל המאמצים כדי לחקור את התיק בצורה הכי חוקית וטובה שאפשר (שם).

בסיכומו של דבר טוענת שרית סבג שהיום, כאשר היא מנוסה בחקירות, מעורבות כזו של משפחה לא תתאפשר (עמ' 257), אך בסופו של דבר עדותה של המתלוננת הייתה כל כך ארוכה ומפורטת, שלא ברור עד כמה ניתן היה להשפיע עליה (עמ' 257).

ניתן לסכם ולומר שאכן מעורבותה של מ' בחקירה הינה דבר חריג, שלא אמור להיות ועלול בהחלט לפגוע בחקירה ובאמינותה. אך במקרה זה, לאור האמינות הרבה של המתלוננת, לאור העדות הארוכה והמפורטת שלה ולאור התימוכין שנמצאו לעדותה - ניתן לומר שעל אף הכשלים והטעויות בחקירה, אין הדבר פוגע באמינות הטענות.

54. באשר להיעדר עדות של הפסיכולוגית המטפלת במתלוננת -

החוקרת שרית סבג העידה כי איננה זוכרת מדוע לא הוזמנה הפסיכולוגית למסור עדות, בעדותה ציינה כי היא חושבת שהיה חיסיון ושיש מזכר המתייחס לכך שהפסיכולוגית לא

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

מוותרת על החיסיון, אבל לא יודעת האם משפחת המתלוננת היא זו שסירבה לוותר על החיסיון (עמ' 275).

מנגד, גם מ' וגם אמה מכחישות שסירבו לתת לפסיכולוגית אישור להסרת החיסיון, וטוענות שדווקא מסרו למשטרה את פרטי הגורמים הנפשיים עמם הייתה המתלוננת בקשר ואף כתבו מכתב שהתבקשו (מ' בעמ' 228, האם בעמ' 248).

בסופו של דבר לא הוגש כל מזכר ולא הוברר מדוע הפסיכולוגית לא נחקרה. מאידך, הוצגו די והותר ראיות, הן באשר למצבה הנפשי של המתלוננת, והן באשר לגירסה שמסרה מחוץ למשטרה - כך בעדויות בנות המשפחה וכך בעדות העובדת הסוציאלית, שהינה גורם חיצוני ואובייקטיבי, כמפורט לעיל.

55. טענה נוספת שטוען הנאשם היא שהמתלוננת ובנות משפחתה לא נחקרו באותו היום, הן וודאי שוחחו האחת עם השנייה על פרטי החקירה וישנו חשש לתאום העדויות. אכן, מדובר בבנות משפחה, שהעידו שהן קרובות מאד זו לזו, כפי שניתן היה להתרשם מעדותן. אכן, רצוי היה לחקור את כולן באותו יום. יחד עם זאת, יש לזכור כי הדיווח על האירועים למש' היה לראשונה מספר שבועות לאחר שהמתלוננת סיפרה עליהם למשפחה, וניתן להניח שעוד קודם לחקירת המשטרה דיברו בני המשפחה ביניהם על קורותיה של אחותן הקטנה. כך שאין משמעות של ממש לעובדה שלכשהוגשה תלונה למשטרה, לא נחקרו כולן באותו יום.

זאת ועוד, כל העדות אישרו כי שוחחו ביניהן על המקרה, אך זאת בהתייחסות למצבה הנפשי הקשה של המתלוננת ושל המשפחה כולה, ולא התעסקו בפרטים (ש' בעמ' 150, מ' בעמ' 225, האם בעמ' 246). הן הוסיפו שהמתלוננת עצמה לא רצתה לדוש בפרטים (שם). בנסיבות אלה אינני רואה בכך מחדל חקירתי ונראה כי לא היתה משמעות למועדי החקירה במה שנוגע לגירסאות שמסרו העדות או לאמינותן.

לסיכום טענות אלה, ניתן לומר שאין להתעלם מכך שבחקירת הפרשה היו חריגות שאינן מקובלות והינן בלתי רצויות, אך אין בכך כדי להשליך על התוצאה הסופית אליה הגעת.

בתי המשפט

פ 004390/05

בית משפט השלום ירושלים

לפני: כבוד השופטת רבקה פרידמן פלדמן ס. נשיא תאריך: 19/11/2009

לפני סיום

56. העבירות בהן מואשם הנאשם מתייחסות לבעילה אסורה בהסכמה ולמעשה סדום בהסכמה, כאשר בשני המקרים מיוחסות לו עבירות מין בקטינה שמלאו לה 14 שנים וטרם מלאו לה 16 שנים.

בסיכומיה מציינת ב"כ הנאשם (סעיף 3) כי "התביעה הגישה סיכומים ארוכים ומפורטים, שלא לצורך, המנתחים גם נושאים שההגנה הצהירה במפורש כי אינם עומדים בקו ההגנה שלה (למשל סוגיית גילה של המתלוננת)..."

ואולם, בסיום הסיכומים (סעיף 138) עולה כי הנושא שנוי במחלוקת, במה שנוגע לידיעתו של הנאשם: "על אף שאין מדובר בקו הגנה של הנאשם, הנאשם מכחיש שידע את גילה של המתלוננת. לגירסת הנאשם היא אמרה לו שהיא בת 16..."

מאחר שמדובר ביסוד מיסודות העבירה, יודגש כי גירסת המתלוננת, כפי שפורטה קודם לכן, הינה כי תחילה, בצ"ט, הציגה עצמה כבת 17 שנה, ואולם מיד לאחר מכן חשפה את גילה האמיתי לפני הנאשם, כבת 15 שנה.

ידיעתו של הנאשם והבנתו את גילה של הנאשם באו לידי ביטוי בכך שאמר לה, יותר מפעם אחת, שלא יקיים עימה יחסי מין עד הגיעה לגיל 16. הדברים עולים לכל אורך עדותה של המתלוננת באופן עיקבי, ומכאן שהנאשם ידע כי טרם מלאו למתלוננת 16 שנה.

סיכום

57. לאור כל האמור לעיל, ולאחר שבחנתי את כל הראיות והעדויות, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, ולפיכך אני מרשיעה את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, ב- 2 עבירות לפי סעיף 346(א) וב- 2 עבירות לפי סעיף 347(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז – 1977.

ניתנה היום ב' בכסלו, תש"ע (19 בנובמבר 2009) במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם וב"כ.

רבקה פרידמן-פלדמן, סגן-נשיא